Socialistisk Arbejderavis
[Nummer 296. 25. marts, 2010] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]
WWW.SOCIALISTER.DK

VELFÆRD IKKE KRIG

DANMARK UD AF AFGHANISTAN

Læs mere på side 2 & 3





PÆNE PIGER

KAN OGSÅ STREJKE

Sara Andersen fulgte og interviewede sygeplejerskerne på Rigshospitalet under hele sygeplejerskernes konflikt i 2008. Hun beskriver her, hvordan strejken satte spørgsmålstegn ved den måde, sygeplejerskerne opfattede hele deres situation, også den kulturelle underordning af kvinder og den maskuline dominans.

Læs side 10

RACISME

FORKLÆDT SOM FORSVAR FOR YTRINGSFRIHED

Da Jyllands-Posten som den første avis bragte Muhammed-tegningerne, forklarede de selv, at disse karikaturer havde til formål at vise muslimerne den „hån, spot og latterliggørelse“, de må finde sig i, naturligvis af hensyn til ytringsfriheden. Lars Henrik Carlskov kalder Jyllandspostens forsvar for ytringsfriheden ren og skær rascisme.

Læs side 5

MODSTAND

MOD NEDSKÆRINGER

Efter en periode med årlige nedskæringer i den offentlige sektor, svinger regeringen igen sparekniven. Denne gang skal der spares 31 milliarder kroner før 2015, hvilket blandt andet skal ske ved at indføre nulvækst i den offentlige sektor. De nedskæringer betyder (endnu engang) velfærdsforringelser og mange flere fyringer af de i forvejen alt for hårdt pressede offentligt ansatte.

Læs side 7

NATO'S NEDERLAG – TALEBANS TILBAGEVENDEN

„At de vil beskytte os, må være en vittighed. For os at se, er denne krig afgjort. Taleban er vinderne, og de forsøger at finde ud af, hvordan de kan komme ud med æren i behold." Sådan beskrev en af landsbyrådsmedlemmerne fra Nad Ali i Helmand sine tanker for mig, da jeg var i Helmand i oktober måned. Han var en ud af et stort flertal af lokale i Helmand, som var overbeviste om, at det nu ikke handler om, hvem som vinder krigen, men at det er et spørgsmål om, hvornår Taleban tager over igen.

Ifølge de lokales opfattelse er Nato-soldaterne så pressede, at hensynet til civil genopbygning og forebyggelse af civile tab er gledet fuldstændigt i baggrunden på trods af general Stanley McChrystals udmeldinger om, at kampen om de civiles gunst nu er det vigtigste. Det skal dog understreges, at generalen erklærede den nye strategi kort tid før min ankomst i Helmand, og at den nye strategi måske ikke var blevet iværksat endnu.

På det tidspunkt var den storstilede offensiv „Mushtarak" i Marjah endnu ikke iværksat, men pudsigt nok fik jeg ved et tilfælde lejlighed til at møde Marjahs landsbyrådsmedlemmer. Landsbyråds-medlemmerne var mødt op i 'Media-center', som er en fælles arbejdsplads for de fleste journalister i Helmand. De var rejst ind til Helmands provinshovedstad, Lashkargar, i håb om at den lokale presse ville give dem taletid, så de kunne fortælle om deres problemer. De fortalte samstemmende, at de følte sig terroriserede og chikanerede af Nato- og afghanske regeringssoldater. Soldaterne trængte ind i de lokales hjem og krænkede deres normer og ære og gjorde de lokale vrede. Næsten alle blev anklaget for at samarbejde med Taleban ifølge landsbyråds-medlemmerne. Der er ikke noget nyt og odiøst i Marjah-beboernes historie, som går igen i de fleste landsbyområder i det sydlige Afghanistan. Nato-soldaterne og regeringsstyrkerne kan ikke finde talebanerne og i frustrationen over deres mislykkede ambitioner, går det ofte ud over lokale, som ikke kan afvise at give talebanere husly og mad af hensyn til deres egen sikkerhed.

En lille detalje, som jeg efterfølgende har bidt mærke i, er, at Marjah i flere medier er blevet beskrevet som en uindtagelig Taleban-bastion, som Natos hær og Karzais tropper ikke kunne komme i nærheden af før „Operation Mushtarak". Landsbyråds-medlemmernes påstande på daværende tidspunkt står i skarp kontrast til meldingerne om, at koalitionen for første gang formåede at trænge ind i Marjah efter „Operation Mushtarak". Mine samtaler med Marjahbeboerne giver endnu mere næring til den opfattelse, som nogle eksperter har haft, at Marjah mere var et mediestunt end et stort nederlag for Taleban og et afgørende vendepunkt i krigen.

Lokale kilder i Sydafghanistan fra vidt forskellige provinser fortæller alle den samme historie om, hvordan oprørerne driver gæk med Nato-soldaterne, som bliver tvunget til at bruge uproportionel magt for at få ram på deres modstandere.

„Oprørerne sætter deres våben fast i træerne og angriber de udenlandske soldater. Så forlader de deres våben og blander sig med de civile. Når Nato-soldaterne angriber, ved de ikke, at de angriber ubemandede våben," fortæller den unge butiksejer, Hamid, fra Nad Ali mig. Oprørerne har deres daglige gang i Hamid og hans naboers baghave, og de har derfor et indgående kendskab til, hvordan oprørerne opererer.

Samtidigt fortæller de fleste lokale, at et stadigt stigende antal af lokale støtter op om oprørerne, fordi de er trætte af de udenlandske soldater massive luftangreb, som hele tiden koster flere af deres familiemedlemmer og bekendtes liv og levebrød. Modsat for 5-6 år siden, hvor de fleste oprørere var ideologiske talebanere, er det nu mere almindeligt, at det er lokale fra de selvsamme områder, hvor soldaterne har baser, som bekæmper dem. Oprøret har forankret sig mere i lokalsamfundet, og det skaber selvfølgelig flere gnidninger imellem Nato og regeringshæren og de lokale, hvis sympati de skal vinde.

Statistikkerne bliver ofte brugt i de vestlige medier som et pejlemærke for støtten til Taleban, men de er ofte misvisende af forskellige årsager. En af de seneste statistikker viste, at kun 10 procent af afghanerne støttede Taleban. Det blev tolket som positive tegn for de udenlandske soldater og den afghanske regering. Det er en stor misforståelse, for hvis de samme mennesker blev spurgt til deres holdning til den afghanske regering og Nato, ville der sandsynligvis også være max. 10 procents støtte. Valget for de lokale afghanere står ikke imellem den gode og den onde, men derimod det mindste af de to onder, og her er det i øjeblikket Taleban, som uden tvivl har førertrøjen.

AF NAGIEB KHAJA, AFGHANSK JOURNALIST, NETOP HJEMVENDT FRA HELMAND

Afghanistan-konference –

GIV FREDEN EN CHANCE

Lørdag den 20. marts holdt 'Nej til krig' en Afghanistan-konference med deltagelse af ca. 60 mennesker. Konferencen var delt i to. En paneldebat om Obamas exitstrategi for Afghanistan og en diskussion under overskriften: 'Hvad har 8 års krig gjort ved Afghanistan og afghanerne? Og hvad foregår der i Helmand?'

I paneldebatten holdt Holger K. Nielsen fra SF, Frank Aaen fra Enhedslisten og Carsten Andersen fra 'Nej til krig' oplæg. Der var enighed om at sætte en slutdato for krigen. Holger K. Nielsen og SF mente senest 2015. Enhedslisten mente 2011 og 'Nej til krig' mente 2010.

Journalisterne Eva Arnvig og Nagieb Khaja samt dansk-afghaneren Nagib Roshan holdt også oplæg.

Nagib Roshan forklarede, at afghanerne reelt havde været i krig i 32 år. De seneste otte år, hvor USA og NATO har besat Afghanistan, har kun forværret almindelige afghaneres liv. De har tre muligheder for at overleve: dyrke opium, Taleban eller flygte. Han mener, at USA og NATO begår samme fejl, som Sovjetunionen gjorde: nemlig at påtvinge afghanerne deres samfundssystem med våbenmagt. Det vil ingen afghanere acceptere, og derfor er de fælles om at gøre modstand mod besættelsesmagten.

Eva Arnvig slog fast, at Afghanistan-krigen ikke handler om kvindefrigørelse og burkaer, men om penge og militær kontrol. Der er fundet enorme ressourcer i Afghanistans undergrund, olien fra Kaukasus skal ud gennem Afghanistan, og USA har bygget 44 baser i området. Karzai-regeringen kan ikke gøre noget ved korruptionen, fordi den er selv korrupt og helt afhængig af krigsforbryderne i den Nordlige Alliance og af USA. For nylig vedtog regeringen en lov, som giver amnesti for alle krigsforbrydelser begået før 2001. (Læs interviewet med Eva Arnvig andetsteds i denne avis).



Eva Arnvig og Nagieb Khaja samt dansk-afghaneren Nagib Roshan holdt oplæg

Nagieb Khaja, netop hjemvendt fra Helmand-provinsen, kunne fortælle, at den menige afghaner gav udtryk for, at besættelsesmagten gjorde mere skade end gavn, og at det var NATO-styrkerne og USA, som var skyld i de fleste civile tab og ikke, som vi hører i de danske medier, Taleban. Han forklarede, at 80 pct. af afghanerne lever i små landsbyer, hvor vestlige journalister sjældent kommer. Derfor er deres beretninger fra Afghanistan ikke retvisende.

AF ALEN STEFANOVSKI OG LENE JUNKER



Eva Arnvig

AFGHANISTANS PROBLEMER KAN IKKE LØSES MILITÆRT

Socialistisk Arbejderavis **har talt med Eva Arnvig, der er journalist og jævnligt har været i Afghanistan siden 1991. Hun starter med at slå fast, at der ingen mulighed er for at NATO kan vinde i Afghanistan gennem en militær indsats. Og siger: „Det har jeg sagt fra dag ét. Efter 9 år er der ingenting, der har fået mig til at ændre det. Afghanistans problemer kan kun løses gennem forhandlinger.“**

Ifølge Eva Arnvig er Taleban kun en lille del af problemet. Ud over Taliban er der militser, som bekæmper NATO, fordi de ikke vil have dem til at blande sig i opiumshøsten. Der er også en meget stor gruppe, som bare ikke kan fordrage Vesten og Karzai og derfor vil have dem ud. Derudover er der de gamle krigsherrer, som vil bevare magten i deres område. Endelig er der pakistanske talebanere, der ikke har noget med den afghanske Taleban-milits at gøre. Derfor mener Eva Arnvig, at selv hvis „Taleban blev nedkæmpet, ville de andre stadig være tilbage.“

Som løsning i Afghanistan peger Eva Arnvig på en føderal stat som Schweiz eller USA, så de forskellige regioner i Afghanistan kan få udstrakt selvstyre. Regeringen i Kabul skal ifølge hende kun bestemme over udenrigspolitikken og lidt økonomi. Hun begrunder sit forsalg med at „folk i Mazar-e-Sharif i nord og Kandahar i syd er adskilt af en bjergkæde og har ikke noget tilfælles.“

Begrundelsen for NATO's fortsatte offensiv er ifølge Eva Arnvig de 44 baser, som amerikanerne og NATO har fået i Afghanistan: „Baserne betyder, at USA kan kontrollere alle atombærende magter i Centralasien. Videre grænser Afghanistan op til Iran,“ siger hun og fortsætter: „Karzai varetager USA's interesser. Før Karzai blev indsat som præsident, var han rådgiver for den amerikanske regering om den centralasiatiske olie og gas.“ Det er et af USA's mål med krigen i Afghanistan at få en rørledning fra Kirgisistan, så de kan få del i den centralasiatiske gas og olie. Endelig er der de enorme ressourcer, der ligger i Afghanistan, såsom kobber og uran og andre ting, der ifølge Eva Arnvig har økonomisk interesse.

„Når nogen siger, at Danmarks sikkerhed starter i Afghanistans bjerge, så er det jo fuldstændig galimatias. Dem, der bor ude i Afghanistans bjerge, har aldrig nogensinde drømt om at true Danmark eller nogen som helst andre. Taleban er ligesom Dansk Folkeparti: de tænker kun på deres egen baghave. De har ingen interesse i udlandet uden for Afghanistan,“ er Eva Arnvigs kommentar, da hun bliver spurgt om, om terrorisme er den reelle årsag til krigen i Afghanistan.

Eva Arnvig mener heller ikke, at ønsket om at indføre demokrati kan være begrundelse for krigen i Afghanistan. „Det er et meget mere nært demokrati på visse punkter, end det vi har,“ siger Eva Arnvig og begrunder det med at: „Der er forskel på demokrati. Demokrati med „én mand, én stemme“ er fuldstændigt umuligt at indføre på 15 år. I Afghanistan har de en helt anden form for demokrati, hvor de er samlede inden for deres klaner, og hvor alle stemmer bliver hørt inden for klanerne. Hvis du har noget du vil, kan du tage det op med din klanleder en gang om ugen.“ Heller ikke ønsket om at give afghanske piger mulighed for at gå i skole giver Eva Arnvig meget for. Hun henviser til at 25 procent af USAs egen befolkning ikke kan læse og skrive. Og hun siger, at „piger i Afghanistan begynder at lære fra de er 2½ år. Det er bare en anden form for uddannelse. De lærer alt fra at lave mad og tænde op til at finde urter, som hjælper mod sygdom.“ Endelig peger hun på, at der hele tiden har været skoler for et mindretal af pigerne, og at mange af drengene heller ikke går i skole.

Opiumsdyrkningen er eksploderet, siden den vestligt støttede regering blev indsat. Eva Arnvig vurderer, at ca. 50 pct. af Afghanistans indtægter kommer fra opium. „Det er noget nyt. I 1998 forbød Mullah Omar opiumsdyrkningen, og i år 2000 var den nede på en tiendedel,“ siger hun og fortæller, at chefen for UNODC, FN's narkotika-organisation, har vist billeder, hvor over 60 lastbiler med opium, med militær beskyttelse, kører over grænsen til Iran. „De amerikanske satellitter kan spotte en bryllupsfest og bombe den, derfor er det aparte, at de ikke kan finde ud af at stoppe en narko-transport af de dimensioner,“ siger hun.

JAKOB L. KROGH

Det mener vi:

KAMPEN MOD KRIG OG KAMPEN MOD NEDSKÆRINGER ER DEN SAMME

„Danmark og de øvrige vestlige lande er sammen med de afghanske styrker ved at vinde kampen mod Taleban i Afghanistan“, udtalte forsvarsminister, Gitte Lillelund Bech, d. 16. marts i år. Denne påstand er langt fra sandheden.

I slutningen af februar oversteg det amerikanske tabstal 1.000 soldater, mens antallet af danske dræbte er hurtigt på vej mod de 40. Realiteten er, at NATO og Danmark taber, og det eneste rigtige er, at trække alle NATOsoldater ud nu.

Krigen har enorme civile omkostninger. Forsvarets Auditørkorps har undersøgt 12 sager med 24 civile dræbte på grund af danske kamphandlinger siden juli 2006. Dansk Institut for Militærstudier har opgjort antallet af civile tab i 2009 på grund af kamphandlinger udført af NATO eller den afghanske hær til 596, heraf størstedelen ved luftangreb.

Hærens Konstabel- og Korporalforening har for nylig offentligt gjort en undersøgelse, der viser at 281 soldater, der har været udsendt til Afghanistan, Irak eller Balkan, har forsøgt selvmord.177 mere end en gang. Den samme undersøgelse viser, at 251 af de soldater, der har forsøgt selvmord, er blevet skilt, efter de er kommet tilbage til Danmark og mange har ikke kontakt til deres børn. Derfor er den eneste måde at støtte både de danske soldater og den afghanske civilbefolkning at kræve de danske soldater hjem nu!

Krigen har ikke bare omkostninger for dem, der deltager i den. Forsvarskommandoen vurderer, at krigen i Afghanistan kostede mere end én milliard kroner i 2009. En stigning på 52 procent. Massefyringerne på hospitalerne blev gennemført for at spare ca. én milliard kroner. Hvorfor ikke bruge penge på at helbrede syge i stedet for at dræbe raske?

Politikerne vil bruge 15 milliarder på 30 kamp fly til kommende krige. Velvidende, at luftangreb dræber langt de fleste civile. Pengene kunne bruges på 48.543.690 hjemmeplejebesøg. Men så mange ældre er der slet ikke. Derfor ville der være rigeligt penge til også at rette op på andre dele af velfærdsstaten eller at investere i vindmøller eller anden vedvarende energi.

En herskende klasse, der er ved at tabe en imperialistisk krig, er en sårbar herskende klasse; især hvis der er et socialistisk parti, der kan kombinere kampen mod krigen med kampen på hjemmefronten. Det kunne bolchevikkerne med parolen om fred, brød og jord. Derfor kunne de med en revolution stoppe den russiske deltagelse i 1. Verdenskrig. En revolution er sandsynligvis ikke nødvendig for at stoppe krigen i Afghanistan, men det er nødvendigt at kombinere kravet om fred med kravet om velfærd. Både for at kunne stoppe krigen og samtidig være med til at sikre velfærden.

Socialistisk Arbejderavis

Udgivet af Internationale Socialisters Ungdom, Poste restante, H C Ørstedsvej 54, 1879 Frb. C konto Nr.: 5381 - 0490686

saa@socialister.dk www.socialister.dk
Tryk: Trykcentralen Ansv.: Jakob L. Krogh. Red. afsluttet den 22. marts 2010 - ISSN 1600-2687

NEJ TIL LØKKES SORTE SKOLE

Den nyliberalistiske kur for folkeskolen har betydet ensretning, centralisering og bureaukratisering. Og hvis det står til Lars Løkke Rasmussen, er der mere af samme skuffe i vente: stopprøver i 2. klasse og offentliggørelse af resultaterne fra de nationale test er nogle af ønskerne på statsministerens liste



Regeringen er godt i gang med at bombe folkeskolen årtier tilbage

Den nyliberalistiske udsugning af den offentlige velfærd har haft store konsekvenser for folkeskolen. Sager med forældre, der samler ind til nye skolebøger eller til at dække skolens budgetunderskud, er symptomer på, hvor galt det står til. Regeringens „ambitiøse" mål for skolen står i skærende kontrast til virkeligheden ude på skolerne, hvor bygninger forfalder, lærere bliver syge og nedslidte, og der mangler ressourcer til undervisningsmateriale, efteruddannelse, specialundervisning og undervisningstimer. Således viser tal fra UNI-C, det danske IT-center for uddannelse og forskning, at 22 pct. af eleverne efter 9. klasse end ikke har fået det fastlagte minimumstimetal!

Samtidig med den økonomiske udsultning har folkeskolen de sidste 10 år oplevet en ren flodbølge af nyliberalistisk test- og styringslogik, som har haft store konsekvenser: flere eksamener, obligatoriske tests, skriftlige elevplaner, kanon, bindende trinmål for fagene og en ny, indsnævret formålsparagraf i Folkeskoleloven er nogle af de væsentlige ændringer.

Ingen uddannelsesforskning peger på, at central styring og testning fører til bedre elevresultater. Regeringens tiltag er udelukkende ideologisk baserede. De obligatoriske nationale tests viser meget klart, hvad test-logikken går ud på.

Erfaringer med offentlige obligatoriske test og ranking af skoler, især fra England, peger på, at paratviden og udenadslære og såkaldt „teaching for the test" – dvs. at der undervises i testens indhold frem for bredere i faget – skubber udvikling af kreativitet, samarbejde, kritisk stillingtagen og anvendelse af det lærte til side. Da regeringen fremlagde sine ændringer for Folkeskoleloven i 2006, kommenterede Danmarks Lærerforening: „Foreningen er stærkt kritisk overfor ændringerne, der er udtryk for et stærkt forældet skolesyn, som bygger på kontrol og ensretning. Det vil give skolen dårligere mulighed for at styrke fagligheden. Al forskning viser, at fagligheden vil indsnævres mod det, der bliver målt og kontrolleret til skade for den enkelte elev og det danske samfund."

Regeringens argumenter for det uhyrligt dyre testsystem er, at testene er et pædagogisk redskab, som vil give lærere mulighed for at sikre, at også svage elever lærer at læse. Test som pædagogisk redskab er imidlertid ikke noget nyt, men anvendes af de fleste lærere i dag. Det er altså ikke viden om den enkelte elevs mangler, som lærerne har brug for, men i højere grad viden om – og ressourcer til – at forbedre undervisningen for alle elever. Tænk, hvis de 110 millioner, som testene indtil nu er løbet op i, var brugt på efteruddannelse, undervisningsmaterialer og undervisningsmiljø!

Testene er også dybt problematiske i forhold til elevernes trivsel og motivation for at lære, fordi fagligt svage elever påføres endnu et nederlag i skolen, men passer som fod i hose til den nyliberale hyldest af ulighed og elitetænkning.

Når regeringen poster millioner i de nationale test, er det præcist fordi testene er skræddersyet til indholdsstyring i skolen. Skoler og lærere skal føle sig presset til at indrette undervisningen, så de bedste mulige testresultater opnås. Statsministerens ønske om offentliggørelse af den enkelte skoles resultat viser helt klart, at obligatoriske test er tænkt som redskaber til central styring, ikke pædagogisk udvikling.

NINA HOLM JENSEN

Kritisk Pædagogisk Netværk

- ET BUD PÅ ET MODSVAR TIL NYLIBERALISMEN

Kritisk Pædagogisk Netværk (KPN) er en organisering af pædagogisk personale, studerende på pædagogseminarier og studerende og forskere fra det pædagogiske felt på universiteterne.

Arbejdere i velfærdsstaten mærker hver dag den brutalisering af deres arbejdsforhold, som har intensiveret de sidste 20 år, og især under den nuværende, borgerlige regering. Det er dels en oplevelse af at skulle løbe hurtigere og af at have færre hænder til det samme arbejde. Det er samtidig en oplevelse af, at have mistet den konstruktive indflydelse på eget arbejde. Hverdagen kontrolleres med evaluering, tests og dokumentation; ledelsesredskaber fra den private sektor, som bygger på mistillid til arbejderne, og som nu ses i den offentlige sektor. De nedskæringer som venter foran os, betyder et endnu mere brutalt arbejdsliv. Et faktum, som allerede i dag ses, ikke bare i den enkelte arbejders arbejdsliv, men også i relationen mellem velfærdsarbejderne og brugerne. Ældre, der ikke får tilfredsstillende pleje, børn, der græder mere, og som bliver skældt mere ud, elever, som i højere grad bliver tabt på gulvet og får nederlag i skolen, nederlag som vil plage dem resten af livet. Dette er konsekvensen af den nyliberale omformning af velfærdsstaten.

Modstand nytter

Da pædagoger i København i 2007 lavede en boykotaktion mod sprogtestning af alle 5årige børn, var den så effektiv, at den fik taget sprogtesten af bordet. Det var en vigtig sejer for alle, som mener, at børnehaven ikke skal ligne skolen til forveksling. Det er en sejr for alle os, som mener, at det er vigtigt, at det er de pædagogiske arbejdere og børnene, og ikke staten med dens profitorienterede rationale, der skal bestemme hvordan vores børns hverdag skal se ud i de første vigtige år af deres liv.

For at kunne fastholde værdigheden som mennesker, og for at kunne fastholde, at der også på lidt længere sigt overhovedet er noget, som hedder pædagogisk faglighed, bliver vi nødt til at organisere os. Vi bliver nødt til at samle de kritiske, pædagogiske tænkere både fra forskningsverdenen og fra praksis for at fastholde vores idealer. Pædagogikken er nemlig under pres fra mange sider.

For at kunne forsvare arbejdsforhold i det praktiske arbejde er det nødvendigt, at vi udfordrer arbejdergivernes ret til at lede og fordele arbejdet. Det gør vi i de store strejker, som nogle gang fejer hen over institutionerne, men vi skal også have aktivitet imellem de store kampe. Vi skal udnytte, at vi som netværk ikke er bundet af de samme begrænsninger som fagforeningerne er. Vi kan stå i spidsen for civile ulydighedsaktioner, vi kan kaste grus i deres test og skoletænkning. KPN er ikke en konkurrent til den faglige organisering. Vi skal tværtimod være en uddybning og et sted at gøre sig klar til den næste strejke eller blokade. Vi vil udnytte tiden imellem til at forøge chancen for, at vi vinder.

Jeg mener, at KPN er et godt bud på en moderne, faglig organisering, men vi skal hele tiden huske, at have perspektivet om sejr og vores modstanders styrke i baghovedet, når vi planlægger for fremtiden. Derfor vi skal have et mål om at bygge et netværk, der ikke begrænser sig til det pædagogiske område men søger at bygge på tværs at de traditionelle, faglige skæl. Det skal vi gøre, dels fordi alle andre faggrupper i den offentlige sektor oplever den samme ødelæggelse af deres faglighed, som pædagogfaget gør, og dels fordi vi ikke kan vinde over nyliberalismen alene.

JESPER JUUL MIKKELSEN

SEJR FOR TYSKE ANTI-FASCISTER

I midten af februar lykkedes det for tyske anti-fascister at stoppe en nazistisk march i byen Dresden.

Den største nazi-march i Europa med deltagelse af 5-6.000 nazister fra hele Europa var indkaldt for at mindes ofrene for de allieredes bombning af byen for 65 år siden i 1945. Tyske nazister har i de sidste 12 år misbrugt denne begivenhed til at samles i stort tal for at fremme deres propaganda.

Sidste år samlede nazisterne deres hidtil største march med næsten 7.000 deltagere.

De var i stand til at gennemføre marchen, fordi kun små grupper af anti-fascister mødte op med det erklærede mål at forhindre nazi-marchen. De store politiske partier havde organiseret en moddemonstration langt væk fra nazisternes rute.

Efter dette nederlag blev koalitionen „Dresden Nazifrei" dannet. En koalition bestående af folk fra autonome kredse, partierne Die Linke og Die Grünen, fagforeninger samt det socialdemokratiske parti, SPD, samledes for at udarbejde en strategi for at bremse nazisterne.

Efter en række konferencer enedes man om en strategi, hvor fredelige masse-blokader skulle stoppe nazi-marchen.

Politiet svarede med at kriminalisere „Dresden Nazifrei". Koalitionens plakater blev erklæret ulovlige, fordi de opfordrede til at gennemføre „ulovlige" blokader. Men politiets forsøg på at afvæbne modstanden mod nazi-marchen satte fokus på den anti-fascistiske mobilisering, som begyndte at tage fart.

Om morgenen d. 13. februar trodsede flere tusinde aktivister den bidende vinterkulde og samledes de steder, hvor blokaderne skulle gennemføres. Kl. 11 var der samlet mellem 10.000 og 15.000 mennesker på fire blokader. Nazisterne var reelt spærret inde og kunne ikke komme ud på march-ruten.



15.000 antidacister blokerede nazi-demonstration i den tyske by Dresden

Det kom til en del konfrontationer mellem politiet og rasende nazister, men resultatet blev, at kl. 17 begyndte nazisterne at forlade byen.

En talskvinde for „Dresden Nazifrei", Lena Roth, udtalte til pressen:

- Det er for første gang lykkedes os at standse den største nazi-march i Europa.

Tidligere år har politiet slået hårdt ned på anti-fascistiske mod-demonstranter for at forsvare den ret, som selv nazister angiveligt har til at samles og demonstrere.

Men i lyset af anti-fascisternes overbevisende overtal måtte Dresdens politimester i år anlægge en ny fortolkning af spørgsmålet om „ret". Han opfandt begrebet „proportionalitet" med henvisning til, at nazisterne var klart i undertal, og at politiet derfor skulle have grebet til massiv vold for at sikre nazisterne mulighed for at marchere. Det mente han ikke var rimeligt.

Den vigtigste sejr for anti-fascisterne – ud over at stoppe nazi-marchen – er, at man har brudt mange års dødvande i kampen mod nazisterne. Tidligere har modstanden været splittet i dem, der kun ønskede rene meningstilkendegivelser og at appellere til politikerne om at „gøre noget", dvs. illegalisere nazisterne, samt små autonome grupper, der har udstillet venstrefløjens afmagt gennem deres desperate forsøg på at sabotere nazi-marcherne.

De autonomes udstilling af venstrefløjens afmagt har resulteret i, at færre og færre gennem de senere år er mødt op til protesterne mod nazi-marchen i Dresden, og at man i stadig mindre grad har været i stand til at forstyrre, endsige forhindre, nazi-marcherne.

I år lykkedes det med ideen om fredelige masse-blokader at bygge bro mellem forskellige grupper af anti-fascister og dermed overbevise selv en politimester om, at det er nazisterne – ikke anti-fascisterne – der udgør det egentlige problem.

MARTIN JOHANSEN

RACISME FORKLÆDT SOM FORSVAR FOR YTRINGSFRIHED

Så er danske politikere og medier igen ved at falde over hinanden for at omfavne ytringsfriheden.

Den aktuelle anledning er dagbladet Politikens undskyldning til de muslimer, der har opfattet genoptrykningen af Muhammed-karikaturerne som et angreb på dem som gruppe.

Jyllands-Posten, der var den første avis til at bringe tegningerne, forklarede selv, at disse karikaturer havde til formål at vise muslimerne den „hån, spot og latterliggørelse", de må finde sig i, naturligvis af hensyn til ytringsfriheden.

Tankegangen går igen hos Lars Hedegaard og det såkaldte Trykkefrihedsselskab, hvor kampen for ytringsfrihed foregår med argumenter om, at muslimske fædre voldtager deres døtre. På samme måde hævdede den hollandske politiker Gert Wilders, at hans dybt racistiske film „Fitna" var et indlæg i debatten om ytringsfrihed.

Ytringsfrihed for hvem?

Påstande om forsvar for ytringsfrihed spiller således en iøjnefaldende rolle i de seneste års anti-muslimske kampagne.

Problemet med den nuværende diskussion er dog også, at medierne og politikerne taler om ytringsfrihed på et abstrakt plan, hvor der fokuseres på demokrati versus diktatur og ytringsfrihed som modsætning til censur.

Bag dette lurer den liberale myte om, at



Lars Hedegaard argumenter i ytringsfrihedens navn for, at muslimske fædre voldtager deres døtre

når alle har den samme juridiske rettighed (f.eks. til at ytre sig), har de også i praksis lige muligheder for at bruge denne rettighed.

På papiret har både du og jeg og milliardæren den samme formelle „ret" til at købe en tv-station eller avis.

Men uden for de juridiske paragraffers verden eksisterer denne mulighed netop kun for milliardæren. Sociale grupper med lav indkomst har derfor dårligere adgang til medierne end rigere mennesker.

Danmark er i høj grad et klassesamfund, også med hensyn til ytringsfrihed. Dette problem forstærkes yderligere af de stadig mere ulige ejerforhold og den stigende monopolisering inden for mediebranchen.

Ingen af de store medier ligger politisk til venstre for midten, selvom halvdelen af befolkningen gør det. Undersøgelser har da også dokumenteret, at venstreorienterede partier får mindre medieomtale, end deres stemmeandel berettiger til.

At kalde en spade for en spade

Historisk set er kampen for ytringsfrihed og andre demokratiske rettigheder blevet ført fra neden, af fattige og undertrykte grupper, mod de rige og magtfulde. I Danmark især af arbejdernes, bøndernes og husmændenes organisationer.

Altså præcis det modsatte af den nuværende diskussion om ytringsfrihed, der bruges af indflydelsesrige personer og grupper som påskud til racistisk hetz mod en lille minoritet uden samme lette adgang til medierne og med dårligere jobs, uddannelser, boliger og mere arbejdsløshed end gennemsnittet.

Så når f.eks. Villy Søvndal kritiserer Politiken for at sætte ytringsfriheden „til forhandling", fjerner det fokus fra det egentlige problem. Hvis det lyder som racisme og fungerer som racisme, bør vi kalde det racisme. Kun på den måde kan vi komme i offensiven mod racismen og de politikere og grupper, der profiterer på den.

LARS HENRIK CARLSKOV

Privat ledelsesstil hæmmer ytringsfriheden i det offentlige

Hver tredje offentligt ansatte frygter repressalier, hvis hun offentligt kritiserer de ansvarlige politikere, og hver anden frygter de negative konsekvenser ved at gå til offentligheden med kritik af den administrative ledelse.

Endnu flere vil fremover vil frygte repressalier på grund af den „virksomhedsgørelse", som den offentlige sektor gennemgår.

Privat ledelsesstil, kaldet New Public Management, har sendt de offentligt ansattes ytringsfrihed på retur. Selvom de ansatte har loven på deres side, kritiseres de gang på gang for deres udtalelser.

Den øgede fokus på konkurrence og branding i de offentlige institutioner gør, at de i højere grad forsøger at kontrollere, hvad deres ansatte må sige. Dermed fristes forvaltningsledelserne til at reagere negativt over for medarbejdere, der kommer frem med kritik. Det er et demokratisk problem.

„Hvis ingen udtaler sig kritisk om deres eget område i det offentlige, kommer der til at mangle kvalificerede indlæg i den offentlige debat," udtaler Tina Marlene Hansen, fællestillidsrepræsentant i LFS og forsætter: „Det er ikke mindst problematisk, fordi de politiske beslutningstagere ville have gavn af, at ansatte med indsigt kommer frem med konstruktive kritiske bidrag til, hvordan tingene kunne gøres anderledes."

KRISELØSNINGER

I fjernsynet taler de om, at nu vender økonomien. Der er optimisme i de danske virksomheder, og økonomerne spår vækst. Det er desværre ikke den virkelighed, de arbejdsløse mærker. Tværtimod så vokser antallet af arbejdsløse. Og bag de optimistiske udtalelser til offentligheden, bliver krisen stadig dybere.

Et af de første steder, krisen mærkes i stor stil, er på de offentlige budgetter. Udgifterne vokser til dagpenge, kontanthjælp og ikke mindst bankpakker. Samtidig bliver indtægterne færre, fordi skattegrundlaget svækkes, og det forstærkes af regeringens skattelettelser. I krisetider bliver der kamp om, hvor statens penge skal kanaliseres hen.

Den borgerlige regering har et klart mål om dels at beskære udgifterne til den fælles velfærd ved at påtvinge kommunerne besparelser på op til 31 milliarder kroner. Dels vil de borgerlige omfordele, så flest mulige af skattekronerne havner i de i forvejen mest velhavendes lommer. Enten direkte via skattelettelser eller indirekte via privatiseringer, sundhedsfradrag, erhvervsstøtte osv.

Socialdemokraterne og SF har lovet, at de vil sætte gang i systemet, blandt andet ved at investere i det offentlige, ved at bryde statens veto overfor kommunale budgetoverskridelser og ved at indføre en symbolsk millionærskat. Hverken SF eller Socialdemokraterne har haft en alternativ tilgang til krisen, og begge partier har stemt for Bankpakke 1 og erhvervsstøtte. SF lancerede i slutningen af 2008 en stor plan til 65 milliarder kroner for energirigtigt byggeri af skoler, sygehuse m.v.. Socialdemokraterne og Enhedslisten har støttet planen, men det er ikke længere en central del af en ny regering.

Enhedslisten har i flere omgange kommet med konkrete forslag til at imødegå krisen. Dels ved at forhøje understøttelsen og dels ved at foreslå massive investeringer i offentlige byggerier og klimatiltag. Hensigten er at skabe bedre velfærd og skaffe folk i arbejde. Enhedslisten har yderligere peget på stærkere styring og regulering af finansmarkederne, samt nationalisering af lukningstruede virksomheder og tilbagetagning af privatiserede, kommunale opgaver.

I en tid, hvor der kæmpes på ord om kriseløsninger, er Enhedslistens forslag de indlysende rigtige, hvis vi ser på, hvad der gavner de danske arbejdere. Men bag forslagene fra Enhedslisten og S-SF ligger også en forestilling om, at massive offentlige investeringer er en medicin, der kan kurere den kapitalistiske krise. Ideen er, at virksomhedernes overproduktion løser sig selv, mens det offentlige holder liv i velfærd og arbejderklasse via offentlige investeringer og heraf medfølgende jobskabelse.

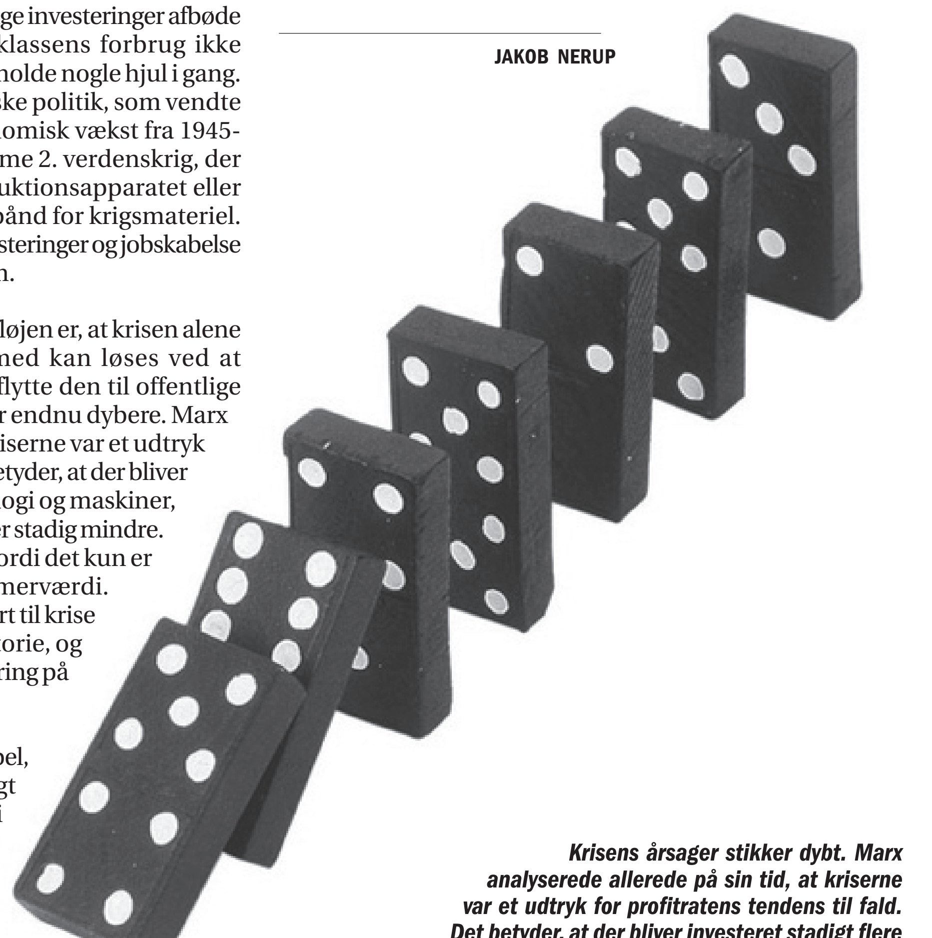
Det grundlæggende problematiske i denne tankegang er, at den forudsætter, at kapitalismens krise kan løses via offentligt forbrug og tilpasning af den private produktion. Den første del er formuleret allerede i 1930'erne af Keynes, som i modsætning til liberalisterne ikke mente, at markedet kan løse alt. Til en vis grad kan offentlige investeringer afbøde effekten af krisen, fordi arbejderklassens forbrug ikke beskæres så kraftigt og dermed kan holde nogle hjul i gang. Men det var ikke Keynes' økonomiske politik, som vendte krisen i 1930'erne til voldsom økonomisk vækst fra 1945-1973. Det var derimod den grusomme 2. verdenskrig, der enten smadrede store dele af produktionsapparatet eller omdannede det til effektive samlebånd for krigsmateriel. Siden har det vist sig, at offentlige investeringer og jobskabelse kan afbøde kriser, men ikke løse dem.

Den anden forestilling på venstrefløjen er, at krisen alene skyldes overproduktion, og dermed kan løses ved at begrænse produktionen; fx ved at flytte den til offentlige opgaver. Men krisens årsager stikker endnu dybere. Marx analyserede allerede på sin tid, at kriserne var et udtryk for profitratens tendens til fald. Det betyder, at der bliver investeret stadig flere penge i teknologi og maskiner, mens det menneskelige arbejde fylder stadig mindre. Hermed skabes der mindre profit, fordi det kun er menneskets arbejde som skaber merværdi. Dette grundlæggende forhold har ført til krise på krise gennem kapitalismens historie, og det er også den vigtigste grundforklaring på den nuværende.

Bruger man Danmark som eksempel, så er et udtryk for dette den stadigt faldende vækst i arbejdsproduktiviteten. Fra 5.7 % i perioden 1967-1973, 3,5 % i 1974-1979, 2,9 % i 1980-1987, 1,7% i 1994-2000, 0,4 % i 2001-2007. Trods de på overfladen enorme profitter og en stadigt stigende omsætning, så dækker det over en faldende profitrate. Og det er her, forklaringen skal findes på, at kapitalen har søgt at maksimere sine penge via finansmarkederne fremfor de produktive markeder. Og det er i denne erkendelse at vi skal forstå at kapitalismens krise langt fra er overstået og dermed vores trængsler kun begyndt.

Naturligvis er offentlige investeringer i velfærd, byggeri og klimajob vigtige for os alle og ikke mindst for de, som er blevet arbejdsløse. Men vi skal ikke nære illusioner om, at det løser krisen.

JAKOB NERUP



Krisens årsager stikker dybt. Marx analyserede allerede på sin tid, at kriserne var et udtryk for profitratens tendens til fald. Det betyder, at der bliver investeret stadigt flere penge i teknologi og maskiner, mens det menneskelige arbejde fylder stadig mindre.

Det islandske Nej var et nej til at betale for bankernes spekulationer

93% af islændingene sagde klart nej til at betale de 28 milliarder + renter tilbage, som den britiske og hollandske regering kræver.

Den 6. marts afviste islændingene en tilbagebetalingsaftale på et lån, de ikke havde taget. Med overvældende 93% siger de klart nej til at betale en de 28 milliarder + renter tilbage, som den britiske og hollandske regering kræver. Beløbet udgør halvdelen af Islands samlede BNP.

Det er forståeligt, at den islandske befolkning afviser at betale for bankernes inkompetence og det kapitalistiske systems uplanlagte kaosøkonomi, der altid forsøger at lade almindelige mennesker betale, når det går galt. Dog er kampen næppe vundet endnu, da den islandske regering fortsat er i forhandlinger om betingelserne for lånet – hvis den skal vindes, er det vigtigt, at befolkningen ikke finder sig i at skulle betale med deres velfærd og derfor afsætter regeringen, hvis den ikke retter ind efter folkeafstemningen. Islændingens ønske var ikke at betale lidt mindre i rente, men ikke at betale for et lån, de aldrig havde taget.

I oktober 2008 gik Island fra at være verdens sjetterigeste land pr. indbygger til at være på kanten af et statsbankerot. I årtiet op til krakket havde Island været et nyliberalt eksperiment med frit spil for det private erhvervsliv og minimal velfærd til det brede flertal af befolkningen. Den ulighed, som nyliberalismen førte med sig, betød blandt andet, at islandske kvinder kun fik 64,5 procent af, hvad en islandsk mand fik i løn.

Den nyliberale vækst stoppede med Icesaves fallit, der var den afgørende brik for den islandske økonomis fald. Icesaves endeligt betød en kædereaktion, hvor bankaktier i almindelighed blev værdiløse, firmaer gik fallit på stribe, 40% af befolkningen kunne ikke længere betale deres husleje, og tusinder af pensionister mistede deres livsopsparing. Dette forårsagede masseopstanden. Den 24. oktober nedlagde de islandske kvinder arbejdet med krav om lige løn. Dette skete med islandsk LO i spidsen, og demonstrationen samlede 50.000 deltagere i et land med 325.000 indbyggere. I andre tilfælde gik almindelige mennesker gik på gaden, selvom dette medførte kampe med politiet. At almindelige mennesker selv tog ansvar for situationen, med kollektiv, civil ulydighed, betød den siddende regerings afgang og dannelsen af en centrum-venstre regering bestående af Socialdemokraterne og de Venstre-grønne, der er venskabsparti med Enhedslisten. Nu skal denne regering tvinges til at lytte efter befolkningen med samme metoder.

JONATHAN HØJGAARD JENSEN





I Grækenland har vi set de hidtil største protester

MODSTAND MOD NEDSKÆRINGER

Efter en periode med årlige nedskæringer i den offentlige sektor, svinger regeringen igen sparekniven. Denne gang skal der spares 31 milliarder kroner før 2015, hvilket blandt andet skal ske ved at indføre nulvækst i den offentlige sektor. De nedskæringer betyder (endnu engang) velfærdsforringelser og mange flere fyringer af de i forvejen alt for hårdt pressede offentligt ansatte.

Angrebene på den offentlige sektor foregår ikke kun i Danmark – over hele Europa sker der systematiske angreb på velfærden og på de offentligt ansatte.

Nedskæringer handler om prioriteringer. Og når regeringer selv får lov at prioritere, er det som regel ikke bedre velfærd, der står øverst på ønskelisten. Når VKO vil spare på vores velfærd igen, og siger, at det er udtryk for økonomisk ansvarlighed, er det løgn; det er VKO der prioriterer, og som sædvanligt trækker arbejderne det korteste strå.

Forskellige landes regeringer smider mange milliarder kroner efter banker og virksomheder, så snart de er i problemer, ofrer milliarder kroner på imperialistiske krige, og alene i år koster VKOs asociale skattelettelser 54 milliarder kroner.

Nu står regeringerne så med regningen for en krise, som skal betales. Den regning har de tænkt sig at sende til dem, som fik mindst ud af opsvinget: arbejderklassen.

Derfor skal græske arbejdere bøde for kapitalisternes krise ved at gå ned i løn, betale højere skat og få forringet deres velfærd. Derfor vil Portugals socialistiske regering fastfryse lønnen for offentligt ansatte, selvom de har haft reallønnedgang siden 2000. Derfor vil man i Irland skære de offentligt ansattes løn med 20 %, lave skattestigninger og velfærdsforringelser. Og derfor vil Løkke og co. skære ned på vores velfærd igen.

Men det er ikke „kun" offentligt ansattes arbejde, arbejdsforhold, løn og velfærden generelt, det går ud over. Også de privat ansatte bliver presset, hvilket viser sig i de historisk dårlige resultater fra overenskomstforhandlingerne. Og i at chefen for Den Europæiske Bank siger, at grækerne har så høje lønninger, at det går ud over landets konkurrenceevne, selvom grækerne allerede har en af de laveste levestandarter i Europa.

Ikke bare vores velfærd, men også både de offentligt og privat ansatte er under pres. Det sker ikke kun i Danmark, det sker overalt. Arbejderklassen er under angreb, og derfor må den komme med et stærkt, kollektivt modsvar.

Kampen mod EUs, regeringernes, bankernes og arbejdsgivernes offensiv er allerede begyndt. I Grækenland har der ud over tre generalstrejker været strejkebølger og store demonstrationer. I Island har befolkningen stemt nej til at betale regningen for bankernes krise. I Finland strejkede havnearbejderne i forbindelse med overenskomstforhandlingerne og lammede al eksport og produktionen på visse fabrikker i to uger. Finsk industris sammenslutning har beregnet, at strejken har kostet omkring 110 millioner euro pr. døgn i et land, som er utroligt afhængig af eksport fra havne.

Kapitalisterne er afhængige af vores arbejdskraft. Ved at strejke har vi magten til at tage kontrol over hele produktionen, og fratage kapitalisterne deres magt. Den herskende klasse er bange for os. Og hvis de tror, vi vil betale for deres krise, tager de fejl.

CHRISTINE KYNDI BERGEN

PÅ KANTEN

Politiets volds-monopol står for fald!

Ingen kan kræve monopol på et stykke arbejde, som de i årevis har været elendige til at passe. Og hvis arbejdet er vigtigt, bør selv de uduelige styre deres fagchauvinisme, bide skammen i sig og acceptere, at mere kompetente eller ressourcestærke kræfter løser opgaven.

Politiet har da også på flere områder accepteret, at andre udfører politiopgaver. Et eksempel er dørmænd og udsmidere, der nyder en nærmest kollegial opbakning i politikorpset, der erkender, at de ikke har ressourcer til at styre nattelivet alene. Dørmænd strutter derfor ikke blot af hormoner, men også af den selvtillid, der opstår, når man på forhånd ved, at man kan slippe godt fra det meste.

På samme måde accepterer politiet også, at butiksdetektiver og vagter bekæmper butikstyveri, eller at vagt- og sikkerhedsfirmaer beskytter virksomheder og private hjem mod indbrud.

Det kan derfor undre, at PET, Politiets Efterretningstjeneste, har kastet sig frådende over en gruppe venstreorienterede, der bliver beskyldt for en „privat efterretningsvirksomhed", som skulle være rettet mod højreradikale grupper.

Politiet har nemlig ikke særlig stor succes med selv at bekæmpe højreradikales og nynazisters vold og hærværk. For eksempel lykkedes det ikke politiet at anholde en eneste i efteråret 2008, da 10-15 nynazister fra White Pride overfaldt og kvæstede talsmanden for Antiracistisk Netværk, Peter Hegner Bonfils, i Århus. Politiet blev ellers hurtigt tilkaldt og afbrød overfaldet.

Talrige andre tilfælde af nazivold og hærværk er heller ikke opklaret, ligesom politiet aldrig har fundet gerningsmanden til attentatet i 1992, hvor en bombe sprang i Internationale Socialisters københavnske kontor i Sællerødgade og dræbte Henrik Christensen.

Politiet kunne altså godt have brug for en hjælpende hånd, når det gælder om at bekæmpe højrefløjsterror. Selvom politiet er meget lidt effektivt til højrefløjsbekæmpelse, så er langt flere højreradikale dømt for vold mod venstreorienterede end omvendt, og det siger både en del om voldens omfang, og hvor den politisk er placeret henne. Der er sandsynligvis flere dørmænd, som er dømt for vold mod kunder, end venstreorienterede, der er dømt for vold mod højreradikale.

Alligevel er PET gået amok mod venstreorienterede, som PET mener, har holdt øje med nynazister og højreradikale. En venstreorienteret er varetægtsfængslet og sigtet efter strenge terrorparagraffer.

Det kan også undre, at PET tager sagen så alvorligt, da den slags ikke plejer at give særlig hårde domme. Sidste år blev en højreorienteret politiassistent dømt for at have misbrugt sit embede, fordi han havde lavet sit eget private kartotek over venstreorienterede. Politiassistenten fik blot 30 dages betinget fængsel og en bøde på 3.000 kr.

AF ANDERS SCHOU-HEDEGAARD

100 års kvindekamp

– hvor står vi nu?

Kvindernes Internationale Kampdag havde d. 8. marts 100 års jubilæum. Den blev grundlagt på den anden internationale kvindekonference i København i 1910 på initiativ af Clara Zetkin (1857–1933), der var tysk socialist og aktiv i den tyske kvindebevægelse. Zetkin så kvindekampen i en bred sammenhæng og betragtede blandt andet den internationale kvindedag som en mulighed for at vinde flere kvinder for de socialistiske ideer.

Kvindekampen handlede i sin begyndelse især om at opnå stemmeret for kvinder, men var også fra starten en kamp for demokrati, fred, generel frigørelse og arbejderrettigheder – den er derfor ikke mindre aktuel i dag end dengang.

Kvindebevægelsen har gennem tiden opnået en række konkrete sejre, herunder stemmeret (1915), fri abort (1973) og lov om ligeløn (1976). Kvinder er kommet ud på arbejdsmarkedet, er beskæftigede indenfor professioner, der før var lukket land, og uddanner sig i højere grad end mænd. De sidste 100 års kvindekamp er altså ikke uden resultat, og har på nogle områder gjort kvinders situation bedre, end den var, før kvindedagen blev indstiftet.

Men der er stadig meget at kæmpe for. Selvom loven om ligeløn i dag har et stykke over de 30 år på bagen, er der stadig ikke tale om reel ligeløn mellem mænd og kvinder. Den kønsbestemte lønforskel i Danmark ligger ifølge EU–kommisionen i dag på 17,7%. Et tal, der, i World Economic Forums seneste globale ligestillingsrapport, giver Danmark en 43. plads, når det gælder ligeløn. Det er ovenikøbet et stort tilbageskridt, da man I slutningen af 1990'erne havde nedbragt forskellen til omkring 12%.

Kvindernes indtræden på arbejdsmarkedet betyder heller ikke, at rollen som mor eller kone er forsvundet, men blot ændret. Nutidens kvinder står stadig for 2/3 af husarbejde og børnepasning, og forventes at balancere familie– og arbejdsliv uden at fejle på nogen af fronterne. Kvinden er stadig undertrykt som arbejder, og det er ikke en frigørelse eller en forbedring af kvindens liv, men dækker i højere grad over det faktum, at det kapitalistiske system har brug for kvindernes arbejdskraft.

Samtidig er den borgerlige regering i fuld gang med at afvikle velfærdsstaten, og besparelserne rammer især sundheds– og socialområdet, hvor mange kvinder er organiseret. I dagens samfund, med skattelettelser til de rige, nedskæringer på velfærden og enorm arbejdsløshed, oplever arbejderklassens kvinder, at mange af de tilkæmpede rettigheder, som vi tog for givet, er truede eller under afvikling.

Når kvindekampen i dag oplever tilbageslag, skyldes det først og fremmest, at kampen ikke kan vindes indenfor kapitalismens rammer. Undertrykkelsen af kvinder er indbygget i det kapitalistiske system og har sine rødder i klassesamfundet. Derfor deler kampen for kvindefrigørelse heller ikke mellem køn, men mellem klasser – og kampen er, ligesom kampdagen, international. Det er ikke den individuelle mand, der skaber kvinders lavere løn eller dårlige muligheder for børnepasning, og det er ikke kvinder, der går med tørklæde eller burka, der truer kvindefrigørelsen. Der er brug for en bred bevægelse, hvor arbejderklassens mænd og kvinder kæmper for frigørelse og for at opnå kontrol over den værdi, de selv producerer. Kampen for ligestilling i det 21. århundrede er en kamp for at ændre verden og afskaffe det klassesamfund, der har skabt undertrykkelsen og udnyttelsen. Socialisme og kvindefrigørelse er uadskillelige – og vi vinder ikke uden kamp.

AF HELLE SVINTH NIELSEN





ARBEJDSLØSE ORGANISERER SIG

Den 8. marts mødtes ca. 120 arbejdsløse fra byggefagene for at diskutere, hvordan politikerne kunne presses til at gøre noget ved arbejdsløsheden. På mødet blev formuleret en række krav til en ny regering. Blandt andet at klima investeringer bliver sat i gang ved hjælp af statsgaranterede lån, og at skattestoppet bliver fjernet for at muliggøre offentlige investeringer.

Det blev også vedtaget, at anbefalede et nej til det fremlagte overenskomstforlig, fordi „kædeansvaret og 50 % reglen for HK'ere ikke er beskrevet med én sætning", som det hed i en udtagelse fra mødet.

Stemningen på mødet var god, og der blev diskuteret opbygning af lokale arbejdsløshedsklubber. Jesper Jakobsen, der er arbejdsløs murer fra Vejle, fortalte, at de dér har en arbejdsløshedsklub, hvor de mødes hver anden uge og snakker om tingene.

Jesper var kommet, fordi han mente, det var nødvendigt at gøre noget ved det og det kræver at man samles fra hele landet. „Det er for at råbe politikerne, og vores egen fagforening for den sagdes skyld, op", siger han og fortsætter „jo flere mennesker vi bliver, jo flere er vi til at råbe op."

For Jesper Jakobsen er kravet om kædeansvar i overenskomsterne helt centralt. Samtidig synes han, at den måde, arbejdsløse bliver behandlet på, er helt uacceptabelt. Han fortæller om en murer fra Vejle, der var blevet påtvunget at komme i erhvervspraktik, som murer i Odense. „Det ville han simpelthen ikke, for det var løntrykkeri på højeste plan. Heldigvis lykkes det 3f i Vejle at stoppe det.

JAKOB KROGH

DANISH CROWN FYRER FOR AT SIKRE MILLIARDOVERSKUD

Danish Crown fyrede d. 22. marts 850 medarbejdere, og en del af produktionen flyttes til Tyskland. På Danish Crowns tyske slagteri i Oldenburg underbetales arbejderne. I januar kom det frem, at 32 rumænere kun havde fået 20 kroner i timen for natarbejde, selvom de var lovet omkring 50 kroner.

I den forbindelse udtalte tillidsmandskollegiet i Danish Crown: „Vi kan ikke stiltiende se til, mens Danish Crown med den ene hånd udnytter underbetalt arbejdskraft i udlandet, og med den anden forsøger at presse os ned i løn. Vel og mærke med den slet skjulte trussel, at hvis vi ikke makker ret, så ryger vores job til udlandet og bliver overtaget af blandt andet rumænsk arbejdskraft."

Danish Crown fyrer organiserede arbejdere for at flytte produktionen, så de kan udnytte uorganiseret, Østeuropæisk arbejdskraft. Begrundelsen gav Danish Crowns administrerende direktør, Kjeld Johannesen, ved offentliggørelsen af det seneste årsregnskab. Han sagde: „Vi har nedlagt ti danske afdelinger og har afskediget 2600 medarbejdere, og de seneste tiltag er kun en del af det arbejde, der i disse måneder foretages for at sikre reduktion af omkostningerne i selskabet og for at kunne præsentere et troværdigt og konkurrencedygtigt budget for 2009/10. I sidste regnskab havde Danish Crown et overskud på 996 millioner. En væsentlig del af dette overskud kom fra de slagterier, som Danish Crown nu vil lukke. Danish Crowns massefyringer af overskudsgivende slagteriarbejdere er uacceptable, og hvis ikke Danish Crown vil drive slagterier i Danmark, må staten tage over.

JAKOB KROGH

Fyret fra Tyrolit

Toke Kjer er en af de 10 medarbejdere fra Tyrolits lager, der blev fyret i slutningen af marts. Om hvorfor han blev fyret, siger han: „ Vi er et datterselskab af Swarovski Crystal, der håndterer diamanter og krystalproduktion rundt om i verden, så vi har egentligt et rimelig stærkt, økonomisk bagland, men det betyder også, at vi er et aktieejerfirma, så der sidder nogle aktionærer rundt omkring, som gerne vil se sorte tal på bundlinjen, og det er det, det bunder i. Det, der sker nu, er, at vi bliver outsourcet."

Tyrolits lager håndterer slibeværktøjer til byggeriet. På grund af den økonomiske krise og den hårde vinter har de ikke haft meget at lave. Alligevel siger Toke: „Swarovski er er et milliardfortagende, derfor kan jeg ikke forstå, at man ikke satser på at holde produktionen inden for egne rækker."

KLIMALØSNINGER



Nogle gange er der et skær af „urealisme" over diskussionerne om, hvordan klimakampen skal fortsætte efter topmødet i København.

Når topmødet i december bøjede i neon, at verdens magthaverne ikke vil gøre noget som helst seriøst – ja, så er der behov for kreativ tænkning.

Urealismen kommer ind, når man kigger på kontrasten mellem den enorme udfordring, vi står over for, og så en del af de løsninger, der kommer frem i debatten.

Ja tak til reklamer

Tag fx et forslag, der arbejdes på blandt nogle af de aktive fra KlimaForum09: „Ja tak til reklamer". I stedet for et skilt på postkassen, hvis vi *ikke* vil have reklamer, så skal de der *vil* have reklamer sætte et skilt på postkassen, og vi andre kan så slippe for besværet.

Forslaget blev også stillet til det „Klima-DM", som regeringen og en række større virksomheder afholdt op til klimatopmødet. Og det er med i Københavns Kommunes „Affaldsplan 2012".

Forslaget er i sig selv værd at støtte. Reklamer er spildproduktion. De mindsker verdens skovarealer endnu hurtigere, end de ellers ville. Affaldsmængden fra milliarder af reklamer er enorm.

Hvis forslaget blev gennemført, ville det nok mindske reklamemængden. Men vil det gøre ret meget for klimaet?

Der er et problem her: Lige som en række lignende forslag, så *vil* det gøre en forskel. Men desværre kun en meget lille forskel.

Det samme gælder forslag som at plante x antal tusinde træer – hvad enten det er velmenende NGO'ere, der tager initiativet, eller det er kyniske storkoncerner, der køber aflad for deres CO_2-udledning ved at plante træer i Uganda.

Strukturelle forandringer

Problemet er ikke kun, at det ikke gør en stor nok forskel. Et større problem er, at det peger i den forkerte retning.

Det absolut vigtigste klimakrav i et land som Danmark er omstilling af selve energiforsyningen fra kraftværker baseret på kul, olie og gas til forsyning baseret på vedvarende energi: Vindmølleparker, solfanger-anlæg osv. Uden omstilling af energiforsyningen vil alt andet være dråber i havet.

De næstvigtigste er:

- omstilling af trafik og transport fra privat til kollektiv transport: Langt flere, langt bedre og langt billigere busser og tog.
- bygningsrenovering så både boliger og erhvervsbyggeri bliver langt mere energieffektive. Krav til at nybyggeri skal være CO_2-neutralt.

Andre vigtige krav er mere effektiv energiudnyttelse og indgreb mod landbrugets anvendelse af kunstgødning.

Problemet er, at alle de vigtigste krav er strukturelle. De kræver massive investeringer og er desuden et indgreb i storkapitalens frie råderet over samfundets ressourcer.

Små skridt har også ret

Et krav som „Ja tak til reklamer" peger i den forkert retning. fordi det ikke peger på de nødvendige, strukturelle løsninger.

Når Byggefagenes Samvirke i København stiller krav om 25.000 klimajobs til boligrenovering, så er det ikke hele løsningen. Men det peger i den rigtige retning.

En kampagne for forbud mod indenrigsflyvning i Danmark er heller ikke nok, men det ville pege i den rigtige retning.

Det samme gælder kampagner mod havnetunneler i København og Århus eller en ny Limfjordsbro i Aalborg/Nørresundby. Eller bilfri zoner i de store bycentre, hvor transporten i stedet blev varetaget af eldreven, billig, kollektiv trafik.

Bevægelse

Hvorfor bliver et forslag som „Ja tak til reklamer" ikke straks skudt ned i et forum af seriøse klimaaktivister?

Jeg tror det hænger sammen med kontrasten mellem de store tiltag, der er nødvendige, stillet over for hvad der virker realistisk at slås for her og nu.

Miljøbevægelserne har ikke vundet nogle betydelige sejre de sidste mange år. Derfor er det svært at tro på, at vi kan vinde. Og så kommer de små og „symbolske" krav frem.

Vi har brug for reelle sejre. Byggefagenes krav om 25.000 klimajobs vil være en reel sejr, hvis den vindes. Stop for havnetunnelerne eller forbud mod indenrigsflyvning ligeledes.

Det vil være sejre, som kan bygge op til større kampe. Og det er krav, som vil have en reel chance for en bredere folkelig opbakning. Derfor er kravene „realistiske".

Det eneste „urealistiske" er, hvis man tror, at de kan vindes uden en massiv, folkelig bevægelse. Men det gælder for klimakampen som helhed.

Socialister bør støtte ethvert krav, som peger i den rigtige retning – også selv om de ikke hver for sig er hele løsningen. Men vi bør samtidig sige, at det ikke er lige meget, hvad vi bruger kampagnekræfter på. Vi skal holde kikkerten fast på de nødvendige – og dermed store og strukturelle – forandringer.

JØRN ANDERSEN

KLIMAGÆLD OG GLOBAL RETFÆRDIGHED

Det skuffende COP15 topmøde er efterhånden overstået for længst, spørgsmålene er endnu ubesvarede, og den så højt besungede handling er totalt udeblevet. Klimagæld er et af de væsentligste elementer i en retfærdig fordeling af den globale opvarmnings byrder og en del af løsningen på den globale opvarmning.

Klimakrisen er resultatet af det globale nords virke i de forgangende hundrede til to hundrede år. Det kræver ikke hverken den store indsigt eller talmagi at indse, at den kapitalistiske industri, centreret primært i Europa og USA, står for den langt den største udledning af CO_2 og forurening af havene, landjorden og atmosfæren. Dermed er det globale Nord også ansvarlig for langt hovedparten af konsekvenserne af den globale opvarmning. Konsekvenser, hvis omfang og ødelæggelsespotentiale vi kun svært kan forestille os. Temperatur- og vandstandsstigninger, ørkenspredning, faldende nedbørsmængder og forskydninger i økosystemet vil først slå igennem og samtidig forvolde mest ødelæggelse i u-landende, lavtliggende område og områderne tæt på ækvator; altså det globale Syd.

Det er et faktum, at det globale Nords industri, og dertilhørende rigdom, har tilføjet det globle Syd stor skade. Både materielt og menneskeligt. Klimagæld er en kompensation for denne skade, men også mere til. Den skal sikre, at lande bliver i stand til bedre at ruste sig mod fremtidige konsekvenser af klimaforandringerne. Samt at u-landes udvikling kommer til at gå retning af en samfundsstruktur, der ikke som i nord, er baseret på forurenende industri, men er baseret på bæredygtighed og vedvarende energi.

Hykleri

Som det var at forvente, anerkendte det globale Nord ikke kravene om at acceptere klimagælden, en gæld, som ifølge Mellemfolkeligt Samvirke beløber sig til noget i retning af 1.000 milliarder kroner hvert år efter 2020. En meget stor sum penge, men hvis man lægger USAs og Europas forsvarsbudgetter sammen med de summer, der blev brugt på at holde finansverdens synkende skude oven vande, overgår dette de 1000 milliarder med flere længder. Men som bekendt endte COP15 i en rungende fiasko, og klimagælden blev ikke anerkendt med henvisning til, at det var man ikke parat til at betale, og man kunne heller ikke enes om fordelingen af det samlede beløb.

Danmarks andel af klimagælden ligger på 6 milliarder kroner, hvilket er lige over ¼ af forsvarsbudgettet på 21 milliarder kroner årligt. Netop retfærdighed er nøglen til dette spørgsmål, for det udstiller det globale Nords ledere. På den ene side taler de om at udbrede demokrati og ret, og på den anden side anerkender de ikke fattige landes ret til erstatning for den vold, der er udøvet på dem. Militær og bankpakker opretholder kapitalens magt og profitabilitet, derfor prioriteres det over retfærdig løsninger på den globale opvarmning.

Hvor ansvaret skal placeres

Når politikerne påpeger det urimelige i, at deres skatteborgere skal betale klimagælden, har de fuldsætning ret. Klimagælden skal ikke betales af de fattige i den rige del af verden men af de rige i den rige del af verden. Det er dem, der har levet i luksus, fløjet i privatfly og varmet enorme villaer op. De har pengene, det er bare at tage dem. Vi må derfor stå fast og som borgere i det globale Nord insistere på, at klimagælden skal betales af de kapitalister, der er blevet rige på at udbytte os og udlede CO_2.

ROBERT LANGE

PÆNE PIGER KAN OGSÅ STREJKE



Sara Andersen fulgte og interviewede sygeplejerskerne på Rigshospitalet under hele sygeplejerskernes konflikt i 2008. Hun beskriver her, hvordan strejken satte spørgsmålstegn ved den måde, sygeplejerskerne opfattede hele deres situation, også den kulturelle underordning af kvinder og den maskuline dominans.

Konflikten: Et kort rids

D. 16. april 2008 gik Sundhedskartellet og Fag og Arbejde (FOA) i strejke, siden fulgte pædagogerne i BUPL trop og nedlagde arbejdet 19. maj. Strejken, som var en af de mest omfattende inden for den offentlige sektor nogensinde, var startet. Over 75.000 offentlige ansatte gik i strejke over hele landet.

Dansk Sygeplejeråds (DSR) oprindelige krav var en lønforhøjelse på 15 % og nedsættelse af en ligelønskommission, og heraf udsprang hovedparolen „*Ligeløn – det handler om vilje*“. Danske Regioner afslog kravet og ville ikke give mere end de 12,8 %, som resten af den offentlige sektor havde accepteret.

For første gang var alle sygeplejersker i hele landet udtaget til strejke, og det blev den længste og mest omfattende strejke i sygeplejerskernes historie. Sundhedskartellets strejke betød i alt 372.516 aflyste operationer, heraf 141.456 i Hovedstaden. Trods massive rygter om et politisk indgreb undlod politikerne at gribe ind, og strejken varede frem til d.13. juni 2008, hvor der blev indgået forlig på 13,3 %, altså 0,5 % mere.

Pæne piger kan ikke strejke

Mange sygeplejersker havde ikke strejket før. De havde en ide om, at de var for 'pæne'. Det var mænd, der kunne strejke. „*Typiske mandefag*“ blev beskrevet som dem, der kunne stille krav og konflikte. Kvinder var mere 'pussenussede'.

På trods af at sygeplejerskerne stod midt i en strejke, holdt mange af dem fast i, at de ikke kunne strejke. Den opfattelse blev dog udfordret i praksis. Strejken kom til at betyde, at de brød med det pæne, og aktionerne resulterede i en øget bevidsthed og stolthed om deres værd.

Sygeplejerskerne ville ikke længere acceptere deres rolle som pæne piger. De krævede at blive anerkendt. Bl.a. udtalte én af dem

„Pludselig kan man se, jamen det jeg går og gør, det har en helt anden værdi. Det skal værdsættes, det skal anerkendes, og der skal løn på. Og det er utroligt, hvad der er af kommentarer fra patienterne, altså hvor de roser, ikke bare 'de er søde sygeplejersker', for det kan være ligegyldigt. Men at man er dygtige sygeplejersker, til det arbejde man gør.“

Radikalisering

4-5 uger inde i konflikten oplevedes en ændring i diskussionerne blandt sygeplejerskerne. Forhandlingerne var brudt sammen for anden gang, og sygeplejerskerne kom ikke nærmere på at opnå deres krav.

Frustrationen voksede, der blev stillet spørgsmålstegn ved strategien og rejst forslag om mere radikale kampskridt.

Kravene udviklede sig fra de umiddelbare krav om de 15 % til en generel utilfredshed med det eksisterende system og en søgen efter et alternativ. Ét markant forslag, som viste radikaliseringen blandt sygeplejerskerne, var forslaget om deponering af autorisationerne. Diskussionen var startet ude på afdelingerne og i uformelle netværk blandt sygeplejerskerne. Deponeringen blev aldrig iværksat, men diskussionen om mere kollektive kampskridt fortsatte.

Frustrationen og afmagtsfølelsen var udbredt blandt sygeplejerskerne. Flere udtrykte nærmest desperation over fx ikke at måtte sige deres arbejde op, idet kollektiv opsigelse ville være et kollektivt kampskridt.

Diskussionen blev udvidet til at være en diskussion om, hvorfor man ikke opsagde hovedaftalen. Diskussionen holdt ved længe og blev blandt andet holdt i live for at fange mediernes opmærksomhed, da disse ikke længere var interesseret i at dække ligelønsdans og cykelture. Det var nødvendigt at „*rasle med sablerne*“.

Men på mange måder var sygeplejerskerne stadigvæk 'pæne piger', hvilket betød, at der på en og samme tid blev diskuteret deponering af autorisationer og opsigelse af hovedaftalen, mens der samtidig blev sejlet kanalrundfart med blomster og sunget og danset ligelønsdans på Rådhuspladsen.

Sygeplejerskerne blev også i høj grad af andre positioneret som pæne piger og mange sad med en følelse af ikke at kunne bryde med det billede. Én af dem sagde :

„Vi fik jo ikke noget imod os. Vi stod jo på gader, vi råbte og vi skreg, og vi har udsat 400.000 operationer og undersøgelser, og vi er stadig 'Ej, vi er jo sådan nogle pæne piger'. Så jeg har det sådan lidt, hvad er det, vi kan gøre? Kan vi farve kitlerne sorte, smide makeuppen eller hvad?“

Magtesløshed, den danske model og pressionsmidler

Overenskomstforhandlingerne foregik mellem DSR og Danske Regioner (DR), som blev italesat som arbejdsgiverne.
Men DR havde fået fastlagt et lønloft på 12,8 % af regionernes Lønnings- og Takstnævn. Det betød, at DSR ikke stod over for de reelle forhandlere. På den anden side bad DSR også politikerne om at blande sig udenom af respekt for den danske model.

Der kom som bekendt aldrig et regeringsindgreb, og Folketinget gik på sommerferie under konflikten.

Det stillede sygeplejerskerne i et dilemma: Hvad var deres pressionsmiddel? Når sygeplejerskerne nedlægger arbejdet, er det ikke sådan, at en arbejdsgiver som sådan taber penge.

Sygeplejerskernes eneste pressionsmiddel for at holde regeringen fra at gribe ind var befolkningens støtte, og derfor opførte de sig 'pænt'; men hvordan kunne de så presse politikerne/regeringen til at imødekomme deres krav? De strejkende kvinders mulighedsrum var begrænset, og det fik flere af dem til at stille spørgsmålstegn ved strejkeretten i det offentlige.

På nogle måder blev strejken begrænset af, at sygeplejerskerne var så afhængige af befolkningens opbakning. De turde ikke tage radikale kampskridt, men samtidig kom de ikke nærmere deres mål.

Når de derfor aldrig rigtig kom ud over de 'pæne aktioner', og når DSR agiterede for at det skulle være pænt, er det i sig selv ikke et udtryk for kvindeundertrykkelse.

Det er mere et eksempel på, at sygeplejerskernes konflikt ikke foregik i et tomrum, men inden for en ramme i det kapitalistiske samfund (som fx aftalemodellen), der begrænsede dem.

Kvindekamp, fagkamp eller...?

DSRs fokus på **egne medlemmer og italesættelsen af deres interesser som anderledes end andre faggruppers betød en splittelse mellem fagforeningerne – og dermed en svækkelse af kampen.**

At rejse kravet om ligeløn som én faggruppe og ikke som en del af en kvinde- og klassekamp svækkede kampen for ligeløn og dermed også opgøret mod den mere generelle kvindeundertrykkelse.

I´m a changed woman

Forliget kom bag på de fleste og skabte en del frustration blandt sygeplejerskerne. Mange følte, at de var blevet hægtet af, da forliget pludselig blev indgået i al hemmelighed. Én af sygeplejerskerne fortalte umiddelbart efter forliget, at

„Vi havde haft en rigtig god dialog, og den der frustration var blevet vendt til: ok, så planlægger vi en aktion til efterfølgende tirsdag. Der var rigtig god energi i det, og vi fik lavet aktion og knoklet løs og købte ting og sager. Så gik vi hjem og sagde, vi ses på mandag. Så mødtes vi ikke siden, så var det bare slut, og vi kunne ikke engang forberede os på, at nu var det slut, og nu skulle vi ikke se hinanden mere eller kunne følge op. Det var rigtig, rigtig mærkeligt“.

Hvis man kun kiggede på det konkrete resultat af strejken (0,5 %) som indikator på, om strejken skabte en udfordring af ligestilling mellem kønnene eller ej, så ville svaret være tvetydigt.

Men der kom mange andre ting ud af konflikten. Konflikten havde gjort sygeplejerskerne mere politiske. Som en af dem sagde:

„Dybest set er konflikt for at få nogle flere penge. Men så fordi, jo længere konflikten varede, jo flere ting kom der med ind, også fordi vi ikke syntes, at vi blev anerkendt, fordi vi løb panden mod en mur. Der var ikke nogen, der ville høre, og pludselig kan man se, der er nogen forbindelser til alt muligt andet. Vi blev mere politiske under konflikten. De synspunkter og holdninger, vi havde i starten, udviklede sig under konflikten.“

Sygeplejerskerne havde oplevet sig selv og hinanden gøre ting, de ellers aldrig havde troet. De havde en oplevelse af at have gjort en forskel, og strejken indgød en stolthed.

Strejken havde fået dem til at sætte spørgsmålstegn ved ting, de tidligere havde taget for givet.

Flere af dem gav udtryk for, at selvom det var en hård omgang, var de alligevel glade for, at den havde varet så længe, fordi det havde skabt mulighed for at diskutere ting, som de ikke snakkede om til hverdag, også på tværs af afdelinger og de andre hospitaler.

Strejken betød på den måde andet og mere end 0,5 % mere i lønningsposen. Det betød en øget bevidsthed og det betød, at de strejkende sygeplejersker pludselig satte spørgsmålstegn ved deres situation.

Artiklen bygger på et speciale omhandlende overenskomststrejken i 2008.



Mange tusinde funktionærer fra HK må stadigvæk leve med, at overenskomsten ikke gælder for dem på grund af at 50 %-reglen ikke blev fjernet.

HVORFOR BLEV OVERENSKOMSTERNE SÅ DÅRLIGE?

Det elendigste overenskomstresultat i mands minde! Sådan er der mange, der kommenterer udfaldet af dette års overenskomstforhandlinger på det private område.

Alle de væsentlige overenskomstkrav er enten blevet tilsidesat eller udhulet i en sådan grad, at champagnepropperne må springe blandt arbejdsgiverne.

Topforhandlerne ved årets overenskomstforhandling har været Thorkild Jensen fra Dansk Metal og Børge Frederiksen fra 3F. Thorkild Jensen er i en sådan grad sovset ind i samarbejdet med arbejdsgiverne, at man kan have svært ved at se og høre, at han skulle repræsentere arbejdernes side. Når han åbner munden, lyder det til, at arbejdsgivernes ve og vel ligger ham mere på sinde end arbejdernes.

Hvad blev så det magre resultat?

- Intet reelt værn mod social dumping. Det vil stadigvæk være muligt at omgå danske overenskomstvilkår for udenlandsk arbejdskraft.
- Intet reelt gennembrud for ligeløn. At der nu bliver aftalt oprettelse af et ligelønsnævn er ren glasur, når der ikke samtidigt pålægges den enkelte arbejdsgiver på grundlag af kønsopdelte lønstatistikker at dokumentere, at der ikke finder forskelsbehandling sted.
- Skifteholdsarbejderne blev atter engang skoldet. Natarbejderne vil få at vide, hvordan de bedre kan sove, når de kommer hjem fra arbejde. Arbejdsgiverne får vetoret, så de kan forhindre, at skifteholdsarbejdere kan konvertere skifteholdstillæg til frihed.
- Forhøjelserne af overenskomstens satser er så små, at de næppe kan følge med den almindelige prisudvikling.
- Mange tusinder af funktionærer fra HK må stadigvæk leve med, at overenskomsten ikke gælder for dem, på grund af at 50 %-reglen ikke blev fjernet. Det betyder blandt andet, at de ikke har samme barselsrettigheder som andre, at de ikke har barnets første sygedag, at de ikke har feriefridage og at de ikke får arbejdsmarkedspension.

Det mest positive man kan sige om overenskomstresultatet er, at overenskomstperioden er sat ned til to år.

Hvorfor er det gået så galt? Presset har simpelthen ikke været stor nok på topforhandlerne. Krisen har gjort sit til at svække kampgejsten. Den stigende arbejdsløshed og massefyringer har virket passiviserende. Alt for mange bøjer nakken og håber, at deres arbejdsplads bliver reddet, frem for at gå i offensiv for at få gennemført krav der batter noget.

Der er intet mærkeligt i, at arbejdsgiverne forsøger at vælte krisens byrder over på arbejdernes skuldre. Det ses på mange arbejdspladser, hvor ansatte bliver udsat for krav om lønnedgang og i det hele taget forringede forhold.

Men det bider sig selv i halen. Sætter man lønnen ned, forringes købekraften, og dermed rammes virksomhederne og samfundet som helhed af forøget ledighed.

Topforhandlere som Thorkild Jensen får frihjul til at indgå en billig overenskomst, hvis de ikke pustes i nakken ude fra arbejdspladserne.

Hvad, der er brug for, er en arbejderklasse i offensiv. En, der ikke passivt accepterer, at løn- og arbejdsforhold udhules. Der ikke accepterer, at topforhandlerne indgår meningsløse forlig med arbejdsgiverne.

Der er brug for at vende udviklingen. Derfor skal der mobiliseres for et Nej til det rådne overenskomstresultat. Kun gennem en storkonflikt kan vi få et forbedret resultat.

AF PETER IVERSEN

STREJKER & FAGLIGT NYT

Sejren i Thunøgade

Efter godt syv ugers blokade mod et byggeri i Thunøgade, indgik BAT i Århus og bygherren Danny Kromanne fra byggefirmaet Petra Develop ApS tirsdag d. 9. marts en aftale om, at det polske firma Zaklad Uslug Stolarstwo Ciesielstwo Budowlane v/ Premyslaw Sznura er stoppet på byggepladsen, og at det resterende arbejde bliver udført med LO-overenskomstdækkede entreprenører.

Formanden for BAT-Århus, Claus Salomon Ørskou, siger til 3Fs Nyhedsbrev, at konflikten på ny har understreget, at de faglige arbejdsmetoder virker, når vi i fagbevægelsen står sammen.

„Det er en sejr ikke blot for fagforeningerne i Århus, men for alle, der har deltaget i blokaden de sidste mange uger; folk, der har stået blokadevagt fra tidlig morgen til sen aften, naboerne til byggepladsen og ikke mindst de faglige organisationer, der er mødt op langvejs fra for at deltage i blokaden", siger Claus Salomon Ørskou.

Der har dagligt været mellem 20 og 30 blokadevagter foran pladsen. Ved de større demonstrationer foran pladsen eller Danny Kromannes private bolig er mellem 60 og 80 mødt op.

Baggrunden for blokaden er, at en gruppe polske håndværkere på pladsen arbejdede for en timeløn på ned til 50 kroner. Sejren i Århus er særdeles vigtig i kampen mod den løn-dumping, som de seneste år er sket på byggepladserne på grund af brugen af østeuropæiske håndværkere.

Kampen mod løn-dumping er således også en at de få positive ting, der er med i de nye overenskomster for byggeriet.

975.000 til malerne

Malerfirmaet Brdr. Jakobsen A/ S er blevet tvunget til at indbetale 975.000 kroner til Malernes Fagforening efter en fysisk blokade. Beløbet vedrører manglende, overenskomstmæssig betaling af feriepenge, søn- og helligdagsbetaling samt pensionsindbetaling.

Ledelsen stjæler frokostpausen

Modsat har de knap 100 arbejdere på Danapak Flexibles i Slagelse efter en uges strejke tabt retten til 36 minutters betalt pause, og kranførerne ved BMS har måttet acceptere et lønfald.

Ledelsens krav var en lønnedgang på otte procent, svarende til 45.000 kroner om året i gennemsnit.

„Vi kan fortsat ikke acceptere så stor en lønnedgang, men er villige at gå lidt ned i løn. Når vi har firet på vores krav, må ledelsen også gøre det", siger kranførernes tillidsrepræsentant, Ivan Åstrup Christensen, til P4 Østjylland.

Elever mod lærerfyringer

Marts har også vist de første protester på det kommunale område, som i øjeblikket møder trusler om massive besparelser. I starten af marts nedlagde eleverne på Bredagerskolen i Vejle undervisningen i protest mod, at der skal fyres 60 lærere. Lærerfyringerne er en del af det sparekatalog, kommunen har fremlagt. Der er omkring 1200 lærere i Vejle, og mindst 12 ud af de i alt 19 skoler er tvunget ud i afskedigelser.

Få vilde strejker

Der bliver længere og længere mellem de overenskomststridige strejker på de danske arbejdspladser. 2008 slog bundrekord med kun 282 arbejdsnedlæggelser på de omkring 28.000 virksomheder, der er medlem af Dansk Arbejdsgiverforening (DA). 2009 tegner til at nå et endnu lavere niveau. I 1990'erne var der i gennemsnit 1050 arbejdsnedlæggelser om året. Det viser nye tal fra Arbejdsgiverforeningen, som dækker halvdelen af det private arbejdsmarked. De 282 strejker svarer til et fald på 41%. I 2010 har kampgejsten indtil videre heller ikke været voldsom stor. Alligevel har arbejderklassen her i marts været ude i flere strejker.

AF POUL ERIK KRISTENSEN

Anden del:

Arbejdsløshedsbevægelsen i 1930erne



Arbejdsløshedsprotesterne i Nakskov i 1931 var så store og omfattende at militæret blev sat ind.

I Nakskov var en stor del af byens arbejdere arbejdsløse i begyndelsen af 1931, og mange havde opbrugt deres understøttelse, hvilket betød, at byens hjælpekasse var ved at være tom.

I slutningen af 1930 dannedes „De Arbejdsløses Organisation“ (DAO-Nakskov) af et større antal arbejdsløse, og de forhandlede med byrådet, men selv om borgmesteren lovede at stille sig så velvilligt som muligt til øgede bevillinger, så skete der ikke det store.

1. februar 1931 talte DKPeren Thøger Thøgersen i Nakskov. Mødet vedtog en resolution om, at man ikke længere kunne nøjes med „besindige“ henvendelser til den socialdemokratiske borgmester. Og dagen efter tog de arbejdsløse sagen i egne hænder

En demonstration på et par hundrede deltagere voksede til omkring 1.000 på sin vej til rådhuset. Det pressede byråd vedtog at bevillige 20.000 kroner til hjælpekassen.

Efter pres fra borgerlige aviser og Socialdemokratiet centralt blev bevillingen trukket tilbage, og lederne af demonstrationen og DAO blev idømt fra 4 måneder og helt op til 2½ års fængsel. Den aktive bevægelse betød dog, at byrådet i løbet af foråret både smed flere penge i hjælpekassen og i beskæftigelsesprojekter.

For DKP betød det et gennembrud – ikke mindst i Nakskov, hvor den nyoprettede partiafdeling med næsten 200 medlemmer blev landets tredjestørste – men også via Nakskov-komiteer, der arbejdede for at få de fængslede løsladt.

Militær mod demonstranter

Men Nakskov-begivenhederne stoppede ikke i februar. Den 30. april forbød politimesteren DKPs 1. maj demonstration, og da demonstrationen alligevel blev gennemført, blev den overfaldet af politiet. Kampen fortsatte også 2. maj, hvor militæret blev sat ind.

På samme tid var DKP dybt involveret i at få opbygget aktionsudvalg for de arbejdsløse landet over. Og på en konference 10. februar vedtoges to resolutioner: En med krav til forbedring af de arbejdsløses umiddelbare forhold. Og en om „Stilling til overenskomsterne“, med krav om 7 timers arbejdsdag og forbud mod overarbejde.

Samtidig besluttedes 25. februar som demonstrationsdag. Demonstrationen blev koordineret på landsplan og blev en succes med deltagelse af 30.000 i København, 10.000 i Århus, 3.000 i Esbjerg og 2.000 i henholdsvis Odense og Aalborg. Succesen var faktisk så klar, at man i de næste år fastholdt datoen som arbejdsløshedsdemonstrationsdag.

I foråret 1933 blev starten på Steinckes socialreform gennemført. I eftertiden har den fået et stort ry, og på sigt varslede den vel også en ny tilgang til det sociale område, men der var ikke nogen positiv her og nu effekt for arbejderklassen.

„Kanslergadeforliget“, som S-R regeringen indgik med Venstre, drejede sig primært om såkaldte krisedæmpende foranstaltninger. Konkret var det en bedring af bøndernes forhold – hvilket medførte prisstigninger og reallønsfald for arbejderne – det var en forlængelse af overenskomsterne uændret – som Socialdemokratiet forsøgte at sælge som en hjælp til arbejderne, da DA havde krævet 20% lønnedgang. Og endelig lovede Venstre, at de ikke ville modsætte sig regeringens socialreform.

Arbejdslejre

For de arbejdsløse lå forbedringerne i, at der blev gennemført en ekstraordinær vinterhjælp, men først i vinteren 1933/34 og på sigt endte færre arbejdsløse på fattighjælp (stadig med tab af stemmeretten). Men her og nu førte ændringer i udbetalingerne og prisstigningerne til dårligere forhold. Og især „ungarbejdsløshedsloven“ var en grim affære, der reelt indførte tvangsarbejdslejre for unge arbejdsløse.

Socialreformen betød altså ikke det store for de arbejdsløse, men alligevel førte den en del forvirring med sig. Og det, sammen med at mange unge (der udgjorde kernen i arbejdet) blev sendt i arbejdslejre, betød et mærkbart dyk i arbejdsløshedsbevægelsen.

Aktiviteten blandt de arbejdsløse var dog ikke ophørt. I efteråret 1933 blev der igen nedsat udvalg, og protester, møder, demonstrationer og aktioner fortsatte i vinteren 1933/34.

I løbet af 1934 sker der et par nye ting. For det første bliver forholdene atter forværret, dels ophørte krisehjælpen og mange faldt for understøttelsesreglerne, dels begyndte kommunerne at bruge sociallovens bestemmelser om, at de arbejdsløse var forpligtet til at tage det arbejde, som socialkontorerne anviste.

Arbejde kan lyde som en god ting, men sagen var, at der ikke var bestemmelser om, at det skulle være efter tariffen. Så mange blev tunget til at arbejde for det samme som den elendige understøttelse, de hidtil havde modtaget. Ikke mindst de, der blev sendt i arbejdslejre eller anvist arbejde hos bønderne, der gladelig underbetalte.

Det andet er, at der er flere tilfælde af aktiv sammenhæng mellem arbejdende og arbejdsløse. For DKP havde det hele tiden været en del af målsætningen. På den ene side at de arbejdsløse selv styrede, men på den anden side at kampen mod arbejdsløsheden ikke havde de store perspektiver, med mindre det skete i forbindelse med de arbejdende.

Fælles kamp

Det var ikke sket i nævneværdig grad, men i 1934 blev de arbejdsløse inddraget i flere strejker, først og fremmeste søfolkenes strejke. Ligeledes var den såkaldte Oktoberbevægelse udtryk for den fælles kamp mellem arbejdende og arbejdsløse.

På en konference i Fredericia i juli 1934 deltog repræsentanter for 28 arbejdsmandsfagforeninger, og man vedtog en resolution med de arbejdsløses krav, samtidig indkaldte man en landskonference, der skulle forholde sig til arbejdsløshedsspørgsmålet og spørgsmålet om fagforeningernes frihed.

Konferencen, der fandt sted 14.-15. oktober, havde deltagelse af 160 repræsentanter for 97 fagforeninger. Konferencen, der repræsenterede den faglige opposition, herunder mange socialdemokrater, blev både et højdepunkt i aktiviteterne omkring 1930ernes arbejdsløshed, men også et vendepunkt væk fra det selvstændige arbejdsløshedsarbejde.

DKP kastede mange kræfter ind i Oktoberbevægelsen og blev ledende, og den blev således omdrejningspunktet for arbejdet ind i 1935.

Det var på den tid Komintern holdt sin 7. verdenskongres, hvor den katastrofale ultra-venstre linje blev afløst af den lige så katastrofale folkefrontsstrategi. Ultra-venstre linjen, hvor Socialdemokratiet blev betegnet som socialfascistisk, var ikke ligefrem befordrende for at inddrage socialdemokratiske arbejdere i større tal

Folkefrontsstrategien var en samarbejdslinje, der betød, at hensynet til klassekampen blev underlagt ønsket om samarbejde med socialdemokraterne. I arbejdsløshedsarbejdet betød det, at vægten blev flyttet fra det selvstændige arbejde, styret af de arbejdsløse selv, og lagt over i fagforeningsstyrede udvalg for at tækkes socialdemokraterne.

Nogle af de centrale elementer i arbejdsløshedsarbejdet må være, at de arbejdsløse selv skal være drivende, men også at arbejdet må rettes ind mod en enhed med de arbejdende, hvis det skal have nogen effekt. Og frem for alt er det nødvendigt at modvirke den sekterisme, der var meget fremherskende i 1930ernes danske klassekamp.

I DKPs tidlige indsats i arbejdsløshedsarbejdet lød en af resolutionerne: „Frem til kamp mod arbejdsløsheden. Frem til kamp mod rationaliseringer. Frem til kamp mod kapitalismen og dens socialfascistiske forsvarere.“

Senere, da Aksel Larsen kom i spidsen, blev der ganske vist modereret noget, men i Komintern blev Larsen faktisk kritiseret for, at han lod socialdemokrater komme i ledelsen af arbejdsløshedsarbejdet i Danmark.

Det kan på den måde være svært at sige noget til, at Socialdemokratiet og mange socialdemokrater var noget forbeholdne over for DKPs tilnærmelser, med forslag om enhedsfronter fra 1935 og frem.

Men det vil omvendt være forkert at se bort fra Socialdemokratiets sekterisme i samme periode. For svaret var ikke så meget at „vi stoler ikke på jer“, men snarere: „Hvis DKP ville samarbejde, så kunne de jo bare melde sig ind i Socialdemokratiet.“

FREDDIE NIELSEN

Førte Lenin til Stalin?

Hvis man i dag siger, at man er revolutionær socialist, forventes det ofte, at man vil forsvare Stalin og Sovjetunionen. Det er en udbredt opfattelse, at Stalins totalitære diktatur var et udtryk for socialisme, som den uundgåeligt vil udvikle sig til før eller siden. Marx førte til Lenin, som førte til Stalin, og det er blot socialismens „naturlige" udvikling.



Var Stalins Rusland socialistisk?

Oktoberrevolution i 1917 var en kulmination på en udvikling, hvor arbejderklassen med Lenin og bolsjevikpartiet som spydspids havde taget magten i samfundet, først fra zaren og kort efter fra kapitalisterne.

De havde opbygget en socialistisk stat, der byggede på arbejderrådenes (kaldet sovjetterne) udvidede og avancerede demokrati, der strakte sig helt fra den enkelte arbejdsplads, hær- og politienhed, til storsovjetterne.

Rusland gik fra at være et af de mest nationalistiske, antisemitiske og mandschauvinistiske samfund til at have verdens mest progressive politik for ligestilling på alle områderne. Så for en stund var man godt på vej mod et samfund, der byggede på socialismens grundpiller: demokrati, internationalisme og arbejderkontrol.

I Stalins regime, derimod, var homoseksualitet forbudt, der var hetz mod ikke-russiske nationaliteter, og nationalisme spillede en afgørende ideologisk rolle. Det var bureaukratiet og ikke arbejderne, der havde den politiske og økonomiske magt. Der var intet demokrati - ikke engang det mangelfulde borgerlige „demokrati", som fandtes og stadig findes i Vesten. Så nej, Stalin og Sovjetstaten var ikke socialistisk, langt fra.

Mellemregningerne

Efter revolutionen i Rusland var landet smadret. Ikke pga. revolutionen, som kun kostede meget begrænsede menneskelige og materielle tab, men især pga. 1. Verdenskrig og zarens hærgen af landet. Dertil kom, at kapitalisterne i Rusland og resten af verden selvsagt ikke var begejstrede for socialismens sejr og derfor satte store kræfter ind på at knuse revolutionen gennem en ødelæggende borgerkrig.

Det lykkes socialisterne at fordrive de kontrarevolutionæres såkaldte hvide hær, men man stod tilbage med enorme tabstal og en industri i ruiner. Dette betød bl.a., at den i forvejen lille arbejderklasse blev mere end halveret. Landet havde nu hverken produktionsmidlerne eller en sammentømret arbejderklasse til at skabe et acceptabelt livsgrundlag.

For at socialisme skulle kunne overleve, var der derfor behov for, at revolutionen blev spredt til andre, mere udviklede lande. Da det især pga. den tyske revolutions nederlag ikke lykkedes, stod russerne tilbage med et socialistisk statsapparat, men uden en arbejderklasse, der kunne holde sammen på det.

Til at udfylde tomrummet så bolsjevikpartiet sig nødsaget til i stadigt højere grad at gøre brug af et lag af bureaukrater, der i vidt omfang kom fra zarens gamle statsapparat. Dette reaktionære bureaukrati opnåede derved en stadigt mere privilegeret position og tog alle væsentlige politiske og økonomiske beslutninger.

Samtidig bekæmpede bureaukraterne med Stalin i spidsen alt, der kunne rokke ved deres position. Bureaukratiet var nu etableret som den herskende klasse i Rusland – det kontrollerede statsapparatet såvel som produktionsmidlerne og gik dermed fra at være arbejderklassens redskab til at være dens nye udbytter.

Stalinismen var og er dog ikke en uundgåelig skæbne for enhver socialistisk revolution. Det er et spørgsmål om, hvorvidt arbejderklassen har styrken til at modstå kontrarevolution og imperialistisk intervention.

Det afhænger i første omgang af klassens størrelse og organisering samt af det produktionsapparat, den overtager. I sidste ende er det afgørende, om det lykkes at sprede revolutionen internationalt, da magthaverne i den omgivende kapitalistiske verden vil gøre alt for at knuse den. Derfor er det vigtigt, at socialister i alle lande organiserer sig og opbygger den størst mulige modstand mod det kapitalistiske system.

Processen, der førte fra den socialistiske revolution og arbejderstaten til Stalins statskapitalistiske og bureaukratisk styrede Rusland, var kompleks, og kan kun meget overfladisk beskrives i denne korte artikel. En kort og lettilgængelig beskrivelse, der medtager langt flere aspekter af spørgsmålet, kan læses i pjecen *Den russiske revolutions nederlag* af Chris Harman. Den kan købes på forlaget Modstand.org for kun 15 kr.

PELLE DREWS & DENNIS STRØM PETERSEN

INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME
INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME

Fremmedgørelse

Har du nogensinde tænkt over, hvorfor du ikke har noget at gøre med naboen, når man nu har boet i samme opgang i 5 år? Kender du følelsen af at sidde fredag aften, med et glas rødvin, og tænke tilbage på sidste weekend, mens tiden imellem bare flyder sammen til en grå hverdag?

Eller kender du det at sidde foran fjernsynet og se nyhederne, og tænke: *Det her er sku for meget,* men samtidig vide, at du ikke kan gøre en skid ved det, så i stedet for at sidde og blive sur vælger du at slå over på „Vild med dans" eller „Paradise hotel"? Hvis du kan svare ja til bare nogle af disse scenarier, så har du oplevet fremmedgørelsen på din egen krop.

Mange vil nok mene, at eksemplerne handler om det enkelte individs manglende evner eller bare er et udtryk for en lidt deprimeret bevidsthed. Men marxismen kan forklare, hvorfor vi alle sammen kan genkende eksemplerne. De er nemlig udtryk for en systematisk fremmedgørelse, fordi vi ikke har kontrol over vores eget arbejde i det kapitalistiske system.

Det fremmedgjorte arbejde

Marx opfattede arbejdet som menneskets livsaktivitet, en aktivitet, som har været helt grundlæggende for arten Homo sapiens, siden den opstod.

Mennesket lever af naturen, mennesket forandrer naturen omkring sig, og derved forandrer mennesket sit eget livsgrundlag og forandrer derved sig selv. Det er igennem bevidst arbejde med naturen. at mennesket har udviklet sig fra at leve i jordhuler, hvor man sloges mod vilde dyr, til at leve i storbyer og kunne rejse til månen.

Men det er også i arbejdet, vi skal finde kernen til fremmedgørelsen.

Arbejdet har historisk set været det, som har kunnet åbne nye døre for mennesket. Arbejdet med det omgivende samfund og den omgivende natur har været en kreativ proces, som har skabt det samfund, vi har i dag.

Men under kapitalismen er det kreative, frigørende og livgivende ved arbejdet fjernet for hovedparten af jordens befolkning. Befolkningen er tvunget til at sælge sin arbejdskraft til den lille minoritet (kapitalistklassen), som ejer produktionsmidlerne: kontorer, fabrikker og jord.

De produkter, arbejderne producerer, tilhører ikke længere dem selv, men kapitalisterne. På den måde bliver arbejderne fremmed overfor produktet af deres arbejde, men ikke nok med det, arbejderen har også mistet kontrollen med selve arbejdsprocessen, da det er kapitalisten, som leder og fordeler arbejdet.

På den måde er en stor del af den tid, hvor arbejderen kunne bruge sin kreativitet og forandre sin omverden og dermed forandre sig selv, blevet frarøvet ham. Det, arbejderen får igen for sin spildte kreativitet, er en løn som, arbejderen kan realisere til overlevelse.

Arbejderen køber for denne løn andre arbejderes frarøvede tid. Derved bliver den kreativitet, som bliver stjålet i arbejdsprocessen, smeltet om til fremmedgjorte forhold, dels mellem arbejdernes forhold til omgivelserne, men også arbejderne imellem. Der vænner sig til at, alt kan købes og sælges.

Den ensomhed og opgivenhed, som mange kan genkende, kan spores tilbage til den manglende kontrol over vores eget arbejde og dermed vores eget liv. Det er fremmedgørelsen, som betyder, at vi får et unaturligt forhold til os selv, til andre og til naturen. Hvis vi skal ændre på dette, skal vi fratage kapitalisterne kontrollen med vores arbejde.

JESPER JUUL MIKKELSEN

INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME
INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.
Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.
Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME

I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere – men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund…

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE

…Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ

…ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen…Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen…

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE

Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania… flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!
Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU" på www.socialister.dk

Kalender – Møder – Debat

MØDER OG DEBAT

Dansk sundhedsvæsen - for patienten eller pengene?
- offentligt møde med professor Kurt Jacobsen
27.marts kl. 14.00-16.00
Byggefagenes Hus (malerne) Lygten 10, København NV
RE:ASYL - think do create arrange reboot asylum
- konference om at ændre dansk asylpolitik 10. april 2010 kl. 10.00-18.00 + fest.
Københavns Universitet, Øster Farimagsgade 5 1353 København K,
Se mere på reasyl.dk

Debatdag i Kritisk Pædagogisk Netværk
17. april 2010 kl. 9.30-17.00
LFS´s lokaler, Rosenvængets Allé 16 2100 København Ø
Se mere på facebookgruppen Kritisk Pædagogisk Netværk under begivenheder

DEMO OG ANDRE AKTIVITETER

USA ud af Latinamerika - demonstration foran Den amerikanske Ambassade
- Fordøm kuppet i Honduras! Bryd blokaden mod Cuba! Forsvar revolutionen i Venezuela!
13. april 2010 kl. 17
Se mere på facebookbegivenheden USA **ud af Latinamerika**

Ingen fucking grænser
- releasefest for ny, politisk compilation
16. april kl. 21.00 i Ungeren, Dortheavej 61 2400 København NV
Entré 40 kr.
Se mere på dortheavej.dk

Rap ‚n' Skralde vol. x
- politisk hiphop
17. april kl. 21.00 i Ungeren, Dortheavej 61 2400 København NV
Se mere på dortheavej.dk

ÅRHUS

Klimanetværk Østjylland
Fællesmøder hver anden torsdag i ulige uger kl. 19.00 i Det Grønne Kontorhus, Dannebrogsgade 8a, 8000 Århus C. Følg med på klimaoj.dk.

ISU-KØBENHAVN

Møderne foregår torsdage kl. 19 i Støberiet/Blågården, Blågårds Plads, Nørrebro

Torsdag d. 25. marts: Retsstaten i klassesamfundet
Torsdag d. 8. april: Gældskrise og kampene om Europa.
Torsdag d. 15. april: Reform eller revolution?
Torsdag d. 22. april: Arbejderkampe gennem historien
Torsdag d. 29. april: Kvindekamp gennem hundrede år- hvor står kønsdebatten.

Email: isu@socialister.dk

ISU- ÅRHUS

Alle møder foregår i Studenternes Hus, mødelokale 2.3, Nordre Ringgade 3, 8000 Århus C

Tirsdag den 6. april - Oprør i Grækenland og Portugal.
Tirsdag den 20. april - Neoliberalisme i uddannelsessystemet
Tirsdag den 4. maj - Klimakamp lokalt, nationalt og globalt

ISU-ODENSE

Møderne foregår i Ungdomshuset, Nørregade 60 Odense.

Tirsdag den 30. marts kl. 19.00:
Hvordan skal vi fortsætte kampen for klimaet?
Tirsdag den 13. april, kl. 19.00
Hvornår får vi en ny regering og en ny politik?

ISU-RUC

Mere info: Kontakt Alexander på telefon **20686026**

ISU-AALBORG

Kontakt Niels på telefon 5121 7261 for yderligere information om sted.

ISU-SILKEBORG

Møder afholdes hver anden tirsdag i ulige uger, kl. 19.30 på Silkeborgs Medborgerhus
Mere info: Kontakt Poul Erik, 26 29 13 41

GRATIS OMVISNING PÅ ARBEJDERMUSEET

Gratis omvisning på Arbejdermuseet 17. april kl. 13.45. – 14.45 med Jakob Krogh, omviser på Arbejdermuseet og redaktør af Socialistisk Arbejderavis.
Arbejdermuseet Rømersgade 22 1362 København K. Tilmelding til isu@socialister.dk

Meld dig ind i ISU

Meld dig ind i Internationale Socialisters Ungdom, udfyld blanketten og send den eller se mere på www.socialister.dk

☐ Jeg vil vide mere om Internationale Socialisters Ungdom

☐ Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialisters Ungdom

Navn:

Adresse:

Postnr./By:

Tlf.nr:

Sendes til: ISU, H C Ørsteds Vej Posthus, H C Ørsteds Vej 54, 1879 Frederiksbjerg C, tlf: 35 35 76 03

VARM LUFT OG KATEGORIFORVIRRING



CONSUME er et magasin om køn, forbrug og identitet, som med egne ord vil: „diskutere køn, identitet og kultur ud fra en undrende og kritisk vinkling, der stiller spørgsmålstegn ved det selvfølgelige. På den måde håber vi, at kunne åbne op for nye, alternative og mere rummelige identifikationsmuligheder.“

Dette lyder umiddelbart som et nytænkende og tiltrængt løft af kønsdebatten, som pt. lider under ofte at blive puttet i den snævre kategori: flere kvinder i bestyrelser, i direktørstillinger og i politik = ligestilling. Altså, hvis bare der var flere Helle Thorning'er og Lykke Friis'er, ville kvinders lige vilkår være vel forvaret og ligestillingsspørgsmålet en saga blot. Derfor er intentionen om at udfordre kønsstereotyper i forhold til langt mere fundamentale aspekter som identitet og kultur i høj grad aktuel og et skridt i den rigtige kønsdebat-retning.

Damebladstest og hijabmode

Desværre må man sige, at redaktionen ikke engang tilnærmelsesvis magter at løfte den opgave, de har stillet sig selv. På trods af få læseværdige artikler om blandt andet udviklingen inden for kønsforskningen siden 1970'erne, er bladet i hele sit udtryk en kopi af de magasiner, det prøver at gøre op med. Der findes tøjtips – det er blot genbrug, billeder af halvnøgne kvinder samt et grelt eksempel på en typisk damebladstest, som afslører om du er en rigtig mand, kvinde eller queer.

Hvis man ønsker at udfordre selvfølgeligheden ‚mand‘ og ‚kvinde‘, og ikke blot ændre de egenskaber vi knytter dertil, er det vel umuligt at være ‚en rigtig mand‘ eller ‚en rigtig kvinde‘? (I følge testen er en rigtig mand i øvrigt en, som læser M!, ser Tour de France og ikke vasker op. En rigtig kvinde, en som drikker café latte, dyrker pilates og gerne vil have en mand som Mr. Big. Og nå ja, du er queer, hvis du er opmærksom på, hvornår du selv reproducerer kønsroller...) Det er muligt – og man kan håbe – at testen er ironisk ment, men det efterlader den i bedste fald overflødig.

En artikel med overskriften *Jeg sætter min hijab, som jeg vil!*, vækker umiddelbar interesse. Indholdet viser sig dog at være 7 kvinder, der er blevet stillet de knap så kvindekategoriudfordrende spørgsmål: „Hvor mange tørklæder har du?“ og „Hvordan vil du beskrive tørklædemoden?“

Den noget nedslående konklusion må desværre være, at CONSUME lover mere, end de kan holde. Hensigten er af de bedre, men indholdet er for det meste en skuffelse.

Du kan få de næste to numre af CONSUME ved at maile navn og adresse til redaktionen på: redaktionen@consume-mag.dk.

ANNE ANDERSEN LANGE

FEMINISMENS RØDE TRÅD

Feminismens budskaber skal ifølge det feministiske band Den Røde Tråd formidles med humor og ironi.

„Fx har vi skrevet sangen: „Længe leve biologi“. Man har i hundrede år diskuteret biologi-isme versus konstruktivisme, og til sidst har jeg haft det sådan med nogle mennesker, at så kunne jeg bare synge „Længe leve biologi“, og så kunne de godt være lidt med, fordi det bliver sat på spidsen med ironi og humor“, forklarer et af band medlemmerne, Lotte Siede Mortensen, om hvordan hun bruger teksterne til at argumentere imod biologiens determinerende betydning. Hun fortsætter: „Jeg tror, vi giver et godt pust i de sammenhænge, hvor vi optræder, selvom det mest er, hvor folk er enige med os“.

En af de andre sange handler om drengen Chris. Den Røde tråd synger „Han dansede rundt, og han lo, iført kjole og højhælede sko. Han var lykkelig, da han dansede vil jeg tro. Men så kom far ind i rummet. Og var bestemt ikke stolt.“ Gitte Rasmussen forklarer, at hun har: „arbejdet i en vuggestue, hvor der dagligt var forældre og pædagoger, der kom med mærkelige kommentar om, hvordan drengene skulle se ud. Fx var der en far, der sagde, da han kom og hentede sin dreng, der var iført kjole, at, *når jeg aflever en dreng, vil jeg også gerne hente en dreng.* Og så skrev vi sangen „Chris“, fordi vi syntes, at det var synd for Chris, at han ikke selv måtte bestemme, hvilket køn han skulle være.“

„Jeg er hundrede procent sikker på, at vi står på Rødstrømpernes skuldre. Der ville ingenting være i dag, hvis ikke det var fordi der kom et kæmpe ryk med Rødstrømpebevægelsen og 68'er generationen“, fortæller Lotte om begrundelsen for deres hyldestsang til Rødstrømpebevægelsen. Selvom hun ikke er enig i alt, rødstrømperne gjorde.

Den Røde Tråd har ikke nogen sang om ligeløn. Til de siger bandet: „Vi har mest haft de her privatpolitiske ting, fx at drenge skal have lov at gå i kjole. Men ligeløn er en mærkesag, vi skal snart have lavet en sang om ligeløn.“

Den Røde Tråd arbejder på at udgive en CD, som helt klart vil være værd at holde øje med, hvis man er til politiske tekster med humor eller ironi. Ellers er der mulighed for at se dem folde sig ud live, som de gjorde til et 8. marts arrangement i Bøssehuset.

JAKOB KROGH

Boganmeldelse:

ELITERNES TRIUMF

Hvis man har en tendens til at skælde sit fjernsyn ud på grund af dumme journalister og politikere, kan det være en god ide at læse 'Eliternes triumf' af Lars Olsen.

Den giver nemlig en god forklaring på, hvorfor disse kan have en tendens til at være verdensfjerne. Lars Olsen beskriver, hvordan politik i stigende grad har fjernet sig fra almindelige menneskers problemer og i stedet tager sig af elitens dagsordner. Grunden til dette er, ifølge Lars Olsen, ikke alene at det er den borgerlige fløj, der er ved magten, men at politikere fra alle partier i stigende grad rekrutteres fra akademiske kredse, og i stigende grad også er omgivet af akademikere og andre dele af eliten.

På Christiansborg i form af spindoktorer og deslignende men også privat i deres boligområder, hvilket blandt andet de høje boligpriser har hjulpet med til, da de har forhindret lavtlønnede i at bosætte sig visse steder. Konsekvensen af denne indelukkethed omkring eliten er, at politikere ikke i samme grad som tidligere deler hverdagserfaringer med almindelige mennesker, og at den førte politik former sig derefter.

Et par eksempler på dette er kommunalreformen og politireformen, som er udtryk for en centralisering af den offentlige administration. Denne centralisering ser fin ud på papiret (i akademikerens verden), men opleves af almindelige mennesker som velfærdsforringelser; især i udkantsområder da disse rammes hårdest, når der centraliseres.

Lars Olsen inddeler samfundets elite i tre grupper: en økonomisk elite, som er toppen af erhvervslivet, en bureaukratisk elite, som består af toppen af den offentlige administration, primært advokater, embedsmænd og jurister og til sidst en kulturel elite, som består af meningsdannere som avisredaktører, forfattere, folk fra Cepos osv.

Som man kan se, udgør de tilsammen en magtfaktor i både folks arbejdsliv og fritid. At meningsdannere, som f.eks. mediefolk, er en del af eliten, ser han som et problem, da de har stor indflydelse på, hvad den offentlige debat handler om, og hvordan det bliver debatteret. Følgende citat fra bogen beskriver det kort: „Når der diskuteres ulighed, handler det om små marginalgrupper – hjemløse, marginaliserede indvandrere eller økonomisk fattige, som udgør få procent af befolkningen.

Men det er netop små marginalgrupper, ikke brede samfundsklasser.“ Generelt stiller bogen overbevisende skarpt på en lang række problemer, som tilsammen skaber et alarmerende billede af Danmark, hvor skellet mellem top og bund bliver større, men når det kommer til hvad man kan gøre ved disse problemer, er buddene desværre ret vage. Bogen ender ret selvmodsigende med, at folk bare må håbe på at politikere og medier ser lyset og af egen kraft ændrer sig til det bedre. Dette virker ulogisk, da en stor del af bogens pointe er, at eliten bliver mere elitær og indelukket af at være overladt til sig selv.

Hvis man skulle følge bogens generelle logik, ville svaret nok nærmere være, at arbejdere enten skulle få eliten til at omgås almindelige mennesker til dagligt og dele deres erfaringer, eller at arbejderne igen skulle blive det bærende element i venstrefløjspartiernes medlemmer og dermed også blive repræsenteret i politik.

Der er endnu problem i bogen. Lars Olesen argumenterer også for, at Dansk Folkepartis succes kan tilskrives, at eliten er blind for de reelle integrationsproblemer, som den brede befolkning oplever. Dette virker usandsynligt, eftersom Dansk Folkeparti får flere stemmer i kommuner med få indvandrere end i kommuner med mange indvandrere. Derfor ville det styrke Lars Olesen glimrende argumentation, hvis han også tilskrev den hårde tone i indvandrerdebatten elitens manglede føling med befolkningen.

Dermed ville han også kunne forklare Villy Søvndals udfald mod det kønsopdelte møde på Holbergskolen.

JENS ANDERSEN

Socialistisk Arbejderavis

HUNDREDTUSINDER GÅR PÅ GADEN FOR DEMOKRATI

Hundredtusinder af thailandske, demokratitilhængere, de såkaldte „Rødskjorter", gik på gaden i Bangkok og andre byer i løbet af weekenden. Det var et signal for at vise bevægelsens styrke og for at modbevise den royalistiske regering og mediernes løgne om, at rødskjorterne ikke repræsenterede flertallet.

Bevægelsens erklærede mål er at tvinge Abhisit Vejjajivas regering, der er indsat af militæret, til at opløse parlamentet og udskrive nyvalg.

Det er dog svært at se, hvordan Rødskjorternes ledelse skal lave dette tegn på en massiv, folkelig vrede om til en kraft, der kan konfrontere og overvinde den hær, som i 2006 iscenesatte et statskup. Det skyldes, at Rødskjorternes ledere endnu ikke er parate til at indlede et fuldt ud ideologisk angreb på militæret og monarkiet.

Et nyvalg vil ikke løse dette problem. Men det massive fremmøde af Rødskjorter fra Bangkok og provinsen er et vigtigt skridt fremad. Det store flertal af Rødskjorter er fattige folk fra byerne, såvel som fra landet, og Rødskjorternes ledere taler langt om længe åbent om klassekamp mellem folket og eliten.

Men de er nødt til at gå endnu længere og agitere blandt arbejdere fra byerne og blandt hærens nederste rækker for at opbygge et momentum, der kan føre til revolutionær forandring. Ethvert kompromis vil bevare de royalistiske eliters magt, som konstant forstyrrer demokratiet.

Den politiske krise og uro, som vi har set i Thailand siden militærkuppet mod Taksins demokratisk valgte regering den 19. september 2006, repræsenterer en voldsom klassekamp mellem de rige konservative, og de fattige fra byerne og landet. Det er ikke en ren klassekamp, og de, der deltager, har forskellige mål og forskellige opfattelser af demokrati.



THAILAND: *massive protester mod regerings og mediernes løgne om, at rødskjorterne ikke repræsenterer flertallet.*

På grund af det vakuum på venstrefløjen, som kommunistpartiets (Communist Party of Thailand – CPT) sammenbrud efterlod, har millionæren og populisten, Taksin Shinawatra og hans parti Thai Rak Thai, været i stand til at inspirere millioner af almindelige thaier.

På trods af at mange kommentatorer forsøger at fremstille den nuværende konflikt som en uoverenstemmelse mellem forskellige eliter (de konservative over for Taksin), og at det blot skulle være „den gamle feudale orden" der kæmper mod „den moderne, kapitalistiske klasse", er det ikke det, som konflikten egentlig drejer sig om.

Det manglende element i de fleste analyser er millioner af almindelige menneskers aktive handlinger. Taksin opbyggede en alliance med arbejdere og bønder gennem sin politik, der tilgodeser de fattige; f.eks. oprettelsen af landets første almene sundhedsvæsen samt lokale udviklingsfonde i landområderne.

Rødskjorterne kan godt lide Taksin, men de bliver ikke blot udnyttet af ham, ligesom de heller ikke bare kæmper for hans tilbagevenden. De vil have rigtigt demokrati og social retfærdighed. Både Taksin og hans konservative modstandere er i moderne termer royalistiske, fordi begge sider forsøger at bruge den institution, som monarkiet er, til at understøtte den kapitalistiske klasses overherredømme. Feudalismen i Thailand blev afskaffet i 1870'erne.

Det, der gradvist vendte de konservative mod Taksin, var deres frygt for, at de ville tabe deres privilegier som resultat af Taksins udbredte moderniseringsprogram, der havde massiv folkelig opbakning. Tidligere kunne eliterne gennem en kombination af militær magt, royalistisk ideologi og korruption se bort fra befolkningens ønsker.

Hverken Taksin eller de konservative royalister havde i sinde, at deres stridighederne skulle blive til en kamp mellem klasserne. Men demokrati-bevægelsen er begyndt at stille spørgsmålstegn ved hele elitestrukturen, inklusiv monarkiet. Det skyldes de konservative royalisters arrogante attitude, at krisen trækker ud og sidst men ikke mindst, at millioner af Rødskjorter på græsrodsniveau har stået for deres egen organisering og finansiering.

Denne klassekamp er i færd med at ændre politiske indstillinger og sætte alle dele af samfundet på en prøve. Men det store spørgsmål, som bevægelsen står overfor, er, hvordan man kan overtage statsmagten.

JI GILES UNGPAKORN

Ji Giles Ungpakorn er socialist fra Thailand, i øjeblikket bosiddende i Storbritannien. Hans seneste bog „Thailand's Crisis and the Fight for Democracy" udgives i april 2010.

KØBENHAVN EFTER TOPMØDET

Hvordan fortsætter vi klimakampen efter topmødet? Det har været det fælles tema for en række møder i København.

Møderne har været ret velbesøgte: NOAH samlede ca. 100 mennesker d. 11. februar, Mellemfolkeligt Samvirke 45-50 d. 23. februar, netværksmødet i KlimaForum09 d. 25. februar ca. det samme, mens Klimabevægelsens konference d. 27. februar samlede ca. 70 mennesker.

En anden positiv ting er, at de fleste af møderne har samlet folk på tværs af eksisterende organisationer og netværk. Det afspejler, at folk har været nødt til at samarbejde op til og under topmødet og lover godt for det kommende klimaarbejde.

NOAH: KLIMALOV

På NOAH-mødet fremlagde NOAH deres krav om en *klimalov*, der skal forpligte staten til at gennemføre de reelle, hjemlige CO2-reduktioner – i følge NOAH 6 procent om året.

Selv om de fleste syntes godt om ideen, mente en del samtidig, at det var vigtigt også at sige noget mere konkret om, hvordan det skulle ske. Det er svært at opbygge bevægelse omkring et procentkrav, men langt lettere at stille krav om vindmølleparker, kollektiv trafik osv.

KLIMAFORUM

KlimaForum09 er opløst efter topmødet. Men samarbejdet fortsætter i to andre initiativer. Det første skal overlevere erfaringerne fra KlimaForum til 60 organisationer i Mexico, som laver KlimaForum10 under topmødet i november-december i år.

Det andet hedder *GNBO* – Græsrøddernes Netværk for Bæredygtig Omstilling (udtales: Genbo). Initiativet skal samle og sætte gang i danske initiativer. Indholdet er endnu ret uklart, men følg med på klimaforum.org.

KLIMABEVÆGELSEN

På Klimabevægelsens konference fremlagde Anders Olesen fra Byggefagenes Samvirke et forslag om 25.000 klimajobs til bygningsrenovering.

Tannie Nyboe fra CJA pegede på, at klimakampen nu er blevet langt mere politisk, mens John Holten-Andersen sagde, at topmødet i København var enden på dogmet om, at man får resultater ved at „sidde lårene af magthaverne".

Trods gode diskussioner på alle møderne mangler de konkrete svar på, hvad man kan samles om efter topmødet. Hvis ikke klimakampen skal „gå i stå", begynder det at haste.

BOLIVIA-MØDET I APRIL

Det mest lovende, internationale initiativ er *World People's Conference on Climate Change and the Rights of Mother Earth* i Cochabamba, Bolivia 19. - 22. april i år.

Der forventes deltagere fra et meget stort antal internationale organisationer og netværk. Se mere på pwccc.wordpress.com (engelsk) eller cmpcc.org (spansk).

AF JØRN ANDERSEN